

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκυκλιζόμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὲς 120. Ἐξά-
μην δραχ. 65. Τρίμην δραχ. 35.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50.
Ἀμερικῆς δολάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελίνια 10.
Ἐξάμηνιοι καὶ Τρίμηνιοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Αρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου ἄλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 47ος

Ἀθήναι, 6 Ἀπριλίου 1940

Ἔτος 62ον.—Ἀριθ. 19

Η ΜΙΚΡΗ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ F. H. BURNETT

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—

—Δὲν εἶσαι ἐδῶ γιὰ νὰ κοιτάζης
τις δεσποινίδες. Ξεχάστηκες καθὼς
βλέπω. Βάλε τὸ κουτί ἐπάνω στὴν
καρέκλα.

Ἡ Μπέκυ ὑπάκουσε ἔντρομη καὶ
στράφηκε κατὰ τὴν πόρτα γιὰ νὰ
φύγῃ.

—Τώρα μπορεῖτε νὰ πη-
γαίνετε, ἔκανε ἡ μὴς Μιντοῖν
προστακτικὰ στοὺς ὑπηρέτες.

Ἡ Μπέκυ παραμέρισε μὲ
σεβασμὸ γιὰ ν' ἀφήσῃ τοὺς
δύο ἄλλους νὰ περάσουν
πρῶτοι. Ὡστόσο δὲν κρατή-
θηκε νὰ μὴ ρίξῃ ἓνα βλέμμα
γεμάτο παράπονο στοὺς κιβώ-
τιο πού ἦταν ἀκουμπισμένο ἐ-
πάνω στοὺς τραπέζι κι' ὅπου,
κάτω ἀπὸ τὸ καπάκι του, ξε-
χώριζε ἓνα κομμάτι ἀπὸ
θαλασσὶ ἀτλάζι.

—Μὴς Μιντοῖν, ἔκανε ξα-
φνικὰ ἡ Σάρα, δὲν θὰ ἦταν
δυνατὸν νὰ μείνῃ ἡ Μπέκυ;

Χρειαζόταν στ' ἀλήθεια με-
γάλη τόλμη γιὰ νὰ ἀποφασί-
σῃ νὰ ξεστομίσῃ κανεὶς ἓνα
τέτοιο λόγο. Ἡ μὴς Μιντοῖν
στερέωσε τὰ φασαμαῖν τῆς
στὴ μύτη τῆς καὶ εἶπε μὲ φα-
νερὰ ἀποδοκιμαστικὸν τόνον:

—Ἡ Μπέκυ; ἔκανε. "ὦ,
ἀγαπητὴ μου Σάρα, τί ἰδέα!

Ἡ Σάρα προχώρησε ἓνα
βήμα:

—Θὰ τὸ ἤθελα, εἶπε, γιὰτι
ἔβρω πὼς θὰ τῆς ἔκανε με-
γάλη εὐχαρίστηση νὰ ἰδῇ τὰ
δῶρα μου. Εἶναι κι' αὐτὴ κο-
ριτσάκι σὰν κι' ἐμένα.

Ἡ μὴς Μιντοῖν στεκόταν
ἀποσβολομένη. Τὰ μάτια τῆς

πήγαιναν ἀπὸ τὴ Σάρα στὴ Μπέκυ.

—Ἀγαπητὴ μου Σάρα, εἶπε, ἡ
Μπέκυ εἶναι ὑπηρέτρια. Οἱ ὑπηρέ-
τριες... χμ!.. δὲν εἶναι κοριτσάκια.

Θετικὰ ποτὲ δὲν τῆς εἶχε περάσει
μιά τέτοια ἰδέα ἀπὸ τὸ μυαλὸ πὼς
οἱ ὑπηρέτριες μπορούσε νὰ ἦταν καὶ
κοριτσάκια. Γι' αὐτὴν οἱ ὑπηρέτριες
ἦταν μηχανές, κατάλληλες γιὰ νὰ
πλένουν, νὰ σκουπίζουν, ν' ἀνάβουν
τὴ φωτιὰ καὶ γιὰ τίποτ' ἄλλο ἀπο-
λύτως.

—Μὰ ἡ Μπέκυ εἶναι κι' αὐτὴ

Ὅταν ἔβγαλε τὴν τελευταία κούκλα, στὰ μάτια
τῶν κοριτσιῶν παρουσιάστηκε ἓνα θαυμάσιο θέαμα
(Σελ. 162, στηλ. γ')

ἓνα μικρὸ κορίτσι σὰν κι' ἐμᾶς, εἶπε
πάλι μὲ πεποίθηση ἡ Σάρα. Καὶ ξέ-
ρω πολὺ καλὰ πὼς θὰ τῆς κάνει εὐ-
χαρίστηση νὰ μείνῃ μαζί μας. Σὰς
παρακαλῶ, δώστε τῆς τὴν ἄδεια νὰ
μείνῃ σήμερον πού ἔχω κι' ἐγὼ τὰ
γενέθλιά μου.

Ἡ μὴς Μιντοῖν ἀποκρίθηκε μὲ με-
γάλη ἀξιοπρέπεια.

—Ἄς εἶναι, ἀφοῦ τὸ ζητεῖς σὰν
προσωπικὴ χάρη, μπορεῖ νὰ μείνῃ.
Ρεβέκκα, εὐχαρίστησε τὴ μὴς Σάρα
γιὰ τὴν καλωσύνη τῆς.

Ἡ Μπέκυ εἶχε σταθεῖ ὡς
ἐκείνην τὴ στιγμὴν στοὺς κατώφλι
τῆς πόρτας στρίβοντας νευρικὰ
μέσα στὰ δάχτυλά της τὴν ἄ-
κρη τῆς ποδιᾶς τῆς, γεμάτη
ἐλπίδα καὶ φόβο. Προχώρησε
κάνοντας ἀδιάκοπες υποκλί-
σεις καὶ ἐνῶ εὐχαριστοῦσε τὴ
Σάρα μὲ κομμένη φωνή, τὰ
μάτια τῆς συνάντησαν τὰ δικά
τῆς καὶ ἄλλαξαν μαζί τους
μιά φιλικὴ ματιά.

—ὦ, εὐχαριστῶ μὴς, ἔ-
κανε ἡ Μπέκυ. Εὐχαριστῶ χί-
λιες φορές. Καὶ σὰς, κυρία,
σὰς εὐχαριστῶ πολὺ, εἶπε κά-
νοντας μιά νέα ὑπόκλιση πρὸς
τὸ μέρος τῆς μὴς Μιντοῖν.

Ἡ μὴς Μιντοῖν σήκωσε τὸ
χέρι τῆς κι' ἔδειξε τὸ σημεῖο
τῆς σάλλας τὸ πλησιέστερο
πρὸς τὴν πόρτα.

—Πήγαινε καὶ στάσου ἐ-
κεῖ, Μπέκυ, εἶπε. Μὴν ἔρχε-
σαι πολὺ κοντὰ στὶς δεσποινί-
δες.

Ἡ Μπέκυ ὑπάκουσε πρόθυ-
μα. Δὲν τὴν ἔμελλε ποῦ θὰ
στεκόταν. Ἀρκεῖ πού θὰ ἔμε-
νε ἐκεῖ καὶ θὰ ἔβλεπε τὴ γιορ-
τῇ. Πῆγε στὴ θέσιν τῆς, καὶ
ἦταν τέτοια ἡ χαρὰ τῆς, ὥστε
δὲν τρόμαξε οὔτε ὅταν ἡ μὴς
Μιντοῖν ἀφοῦ ἔβγαλε ἓνα ἡχη-
ρὸ χμ! χμ! εἶπε φωναχτά:

— Δεσποινίδες, έχω να σας πω δυο λόγια.

— Τώρα να ιδής πού θα μάς βγάλει λόγο, είπε μια από τις μεγάλες. Θά ήθελα κιόλας να είχε τελειώσει.

Η Σάρα ένοιωθε μεγάλη στενοχώρια. 'Αφού ήταν η δική της η γιορτή ή μίς Μιντοίν δίχως άλλο θα έβγαζε λόγο γι' αυτήν. Και είναι πολύ δυσάρεστο να στέκεσαι εκεί μέσα σε τόσα κορίτσια και ν' ακούς να σου βγάζουν τον πανηγυρικό σου.

— Γνωρίζετε όλες, άρχισε μ' επισημότητα ή μίς Μιντοίν, πώς ή άγαπητή μας Σάρα, γίνεται σήμερα ένδεκα έτών.

— 'Ω, την άγαπητή μας Σάρα! Έκαμε κοροΐδευτικά ή Λαβίνια.

— Πολλές από σας έχουν κιόλας γιορτάσει αυτή την επέτειο, συνέχισε ή μίς Μιντοίν. Μά τα γενέθλια της Σάρας είναι κάπως διαφορετικά από των άλλων κοριτσιών. Όταν μεγαλώσει θα κληρονομήσει μεγάλη περιουσία και θα έχη την υποχρέωση να την διαχειρισθή με γενναιοδωρία και καλωσύνη.

— Τα άδαμαντωρυχεία, έκανε ή Τζέσση κρυφογελώντας.

Η Σάρα δέν την άκουσε. Μά ένω τα μάτια της έμειναν καρφωμένα στη μίς Μιντοίν ένιωσε τα μάγουλά της να γίνονται κατακόκκινα. Κάθε φορά πού ή μίς Μιντοίν μιλούσε για χρήματα, ή Σάρα ένιωθε δίχως να τó θέλη πραγματική άποστροφή άπέναντί της.

— Όταν ό άξιότιμος λοχαγός Κρήβ, ό πατέρας της, μού την έμπιστεύθηκε, έξακολούθησε ή μίς Μιντοίν, μού είπε σ' άσπεία : «Πολύ φοβάμαι μήπως ή κόρη μου είναι μια μέρα υπερβολικά πλούσια». Κι' έγώ τού άπάντησα : «Στό σχολείο αυτό, λοχαγέ μου, θα λάβη μια μόρφωση άντάξια τού πλουσιωτέρου κοριτσιού τού κόσμου». Και πραγματικά ή Σάρα έγινε ή καλύτερη μαθήτρια τού σχολείου μας. 'Ο τρόπος πού έμαθε να μιλή τά γαλλικά και να χορεύη είναι σ' αλήθεια τιμητικά για τó εκπαιδευτήριό μας. Τó φέρσιμό της είναι τόσο λεπτό κι' ευγενικό, ώστε έσεις όί έδies μετάξυ σας τή βγάλατε : ή πριγκήπισσα Σάρα. Τώρα σας δείχνει την φιλοφροσύνη της με τó να σας καλή στη σημερινή της γιορτή. Φαντάζομαι πώς αυτό θα τó έκτιμήσετε όπως τού άξίζει και έλπίζω πώς θα της δείξετε την ευγνωμοσύνη σας φωνάζοντάς της όλες μαζί : 'Εύχαριστούμε, Σάρα !»

Οί μαθήτριες σηκώθηκαν όρθες όλες, όπως τή μακρυνή έκείνη ήμέρα πού είχε έρθη ή Σάρα στό σχολείο.

— Εύχαριστούμε, Σάρα ! φώναξαν με μια φωνή.

Η Σάρα φαινόταν καταντροπιασμένη και στενοχωρημένη. Χαιρέτησε τις συμμαθήτρίες της με μια χαριτωμένη υπόκλιση.

— Κι' έγώ σας εύχαριστώ πού ήρθατε στη γιορτή μου, είπε.

— Μπράβο, Σάρα, πολύ ώρα! την έπιδονίκμασε ή μίς Μιντοίν. 'Ετσι κάνουν κι' όί άληθινές πριγκήπισσες όταν τις ζητοκραυγάει ό λαός. Λαβίνια, συνέχισε σε ψυχρότατο τόνο, μού φαίνεται πώς σε είδα να κάνης κάποιο μορφασμό. 'Αν ζηλεύεις τή συμμαθήτριά σου θα μπορούσες τουλάχιστον να δείξης τά αισθήματά σου με πιδ ταιριαστό τρόπο... Και τώρα, παιδιά μου, σας άφήνω ελεύθερα να διασκεδάσετε όπως σας κάνει κέφι.

Μόλις είχε πατήσει στό κατώφλι και όλα τά κορίτσια έξέχασαν και την καλή τους άνατροφή και τούς ευγενικούς τους τρόπους. Οί μαθήτριες ώρμησαν προς τά τραπέζια όπου ήταν τά κουτιά με τά δώρα κι' άρχισαν να σπρώχνονται και να σκουντιούνται για να πάη ή κάθε μια μπροστά. Η Σάρα είχε σκύψει πάνω άπ' ένα άπό τά κουτιά και τó κοίταζε γοητευμένη.

— Θα είναι βιβλία, είμαι βέβαιη, είπε.

Ένα μουρμούρισμα άπαγοήτευσης άκούστηκε και ή 'Ερμίνια χάλασε τά μούτρα της.

— Καλέ ό μπαμπάς σου σου στέλνει βιβλία για δώρο στη γιορτή σου;

ΓΑΛΑΖΙΑ ΕΛΛΑΣ!

Γαλάζια 'Ελλάς αιώνια, πεντάμορφη Μητέρα
Με θάλασσες γαλάζιες, γαλάζιον Ουρανό,
Τού 'Ηλιου αγαπημένη, ντυμένη πέρα-πέρα
Χρυσάφι άληθινό.

Με τά πορτοκαλλάνθια μοσκοπλημμυρισμένη
Προτού τ' άστέρια άρχίσουν τ' άχνά τους μυστικά
Στολίζεσαι, Πατρίδα, κυματοφιλημένη
Με βιόλες, μενεξέδες και ρόδα έξωτικά,

'Ελιές, σμυρτιές και δάφνες Σου πλέκουν κορώνα
Κι' άντιλαεί ως τ' άμπέλια τού άηδονιού ή φωνή,
Κρατς στην άγκαλιά Σου λευκό τόν Παρθενώνα,
Πατρίδα γαλανή!

Θεοί στόν 'Ολυπό Σου ύψώνανε παλάτια,
Στόν 'Ελικώνα Μούσες κι' έμπρός στην ποταμιά,
Οί Νύφες σάν θαρούσαν Ρηγόπουλα με τ' άτια
'Ολάνθιστα έγινόνταν κατάσπρα γιασεμιά!

Τό ευγενικό κι' ώραίο 'Εσένα έχει Πατρίδα
Κι' δοκίζονται μπροστά σου άκοίμητοι φρουροί
Καινούργια παλληκάρια, παιδιά τού Λεωνίδα
Στή γη πού άπ' άκρη σ' άκρη τή δόξα άνιστορεί.

Και ζής μες στην καρδιά μας και ζής στα όνειρά μας
Στά ξένα είτε κοντά σου, στόν ύπνο μās μιλάς
Και λάμπεις στην ψυχή μας, στό δάκρυ, στην άσπρη
Πεντάμορφη τού Κόσμου, γλυκειά ΓΑΛΑΖΙΑ ΕΛΛΑΣ!

MARIA ΚΡΥΣΤΑΛΛΗ

φώναξε με άγανάκτηση. Τότε λοιπόν είναι χειρότερος κι' άπό τόν δικό μου. Μήν τ' άνοίγεις, Σάρα.

— Μά έμένα μ' άρέσουν τά βιβλία, έκανε ή Σάρα γελώντας.

— 'Ωστόσο άφησε τó κιβώτιο αυτό και πήγε κοντά σ' ένα άλλο, τó μεγαλύτερο άπό τά τρία. Κι' όταν έβγαλε άπό μέσα την Τελευταία Κούκλα, στά μάτια των κοριτσιών παρουσιάστηκε ένα τόσο θαυμάσιο θέαμα ώστε όλα έβγαλαν φωνές γεμάτες χαρά και πήγαν πιδ πίσω για να ιδούν καλύτερα τó άριστούργημα.

(Ακολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

ΤΟ ΠΡΙΣΚΑΡΙ

Ένας Ζακυνθινός πήγε κάποτε στό γιατρό, να τού ιδή ένα πρισκάρι σάν αυγό πού είχε βγάλει στό σαχνί του. 'Ο γιατρός τόν ρώτησε πώς κι' άπό πότε τού παρουσιάστηκε. Κι' ό άρρωστος τού έκαμε τó άκόλουθο «ίστορικό» :

— Είναι πολύς καιρός πού μού παρουσιάστηκε στό σαχνί ένα πρισκάρι σάν αυγό πού είχε βγάλει στό σαχνί του. 'Ο γιατρός τόν ρώτησε πώς κι' άπό πότε τού παρουσιάστηκε. Κι' ό άρρωστος τού έκαμε τó άκόλουθο «ίστορικό» :

— Είναι πολύς καιρός πού μού παρουσιάστηκε στό σαχνί ένα πρισκάρι σάν αυγό πού είχε βγάλει στό σαχνί του. 'Ο γιατρός τόν ρώτησε πώς κι' άπό πότε τού παρουσιάστηκε. Κι' ό άρρωστος τού έκαμε τó άκόλουθο «ίστορικό» :

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΑΘΗΝΑ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ Η ΑΓΝΩΣΤΗ... ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΣΣΑ

Αναπητοί μου,

ΣΤΟ Πεδίο τού 'Αρεως, έκει προς τó στρατώνα τού 'Ιππικού, υπάρχει κι' όί 'Αθηναίοι από σας θα την ξέρετε—μια ώραία δεντροστοιχία πού τή στολίζουν όί πρωτομές των 'Ηρώων της 'Επανάστασης. 'Ανάμεσα στίς πρωτομές αυτές των 'Ηρώων, δεκάξη νομίζω, όλες-όλες, υπάρχουν και δυο 'Ηρωίδων—της Μπουμπουλίνας και της Μαντώς Μαυρογένους.

Τήν παραμονή της 25ης Μαρτίου, ένας γηραιός κύριος έκανε τόν περίπατό του στην ήρωική αυτή δεντροστοιχία. 'Ηταν σχεδόν έρημη, γιατί δέν έπρόκειτο να γίνη, εκεί καμιά τελετή ή παρέλαση, και την ώρα έκείνη όί 'Αθηναίοι βρίσκονταν ή έτρεχαν να πάρουν θέση σ' άλλα πεδία έορτασμού. Κι' ό γηραιός κύριος, σταματώντας μπροστά στις πρωτομές, άναπολούσε τά κατορθώματα καθενός άπό τούς 'Ηρωες εκείνους κι' αίσθανόταν την καρδιά του να πάλλη και τά μάτια του να υγραίνονται άπό πατριωτική συγκίνηση...

— 'Αξαφνα, βλέπει πάρα πέρα δυο κοριτσάκια, πού τó καθένα κρατούσε άπό ένα μικρό, δάφνινο κι' άνθοστόλιστο στεφάνι. 'Ηταν σταματημένα μπροστά στην προτομή της Μπουμπουλίνας, κι' ό γηραιός κύριος κατάλαβε πώς ήθελαν να τή στεφανώσουν. Πραγματικώς, έπειδή τó βέθρο ήταν άρκετά ψηλό κι' όί μικρές δέν έφταναν, ή μια άνέβηκε στους ώμους της άλλης κι' έτσι μπόρεσε να βάλη τó στεφάνι της στό κεφάλι της 'Ηρωίδας. 'Από κει πήγαν στην προτομή της Μαντώς Μαυρογένους. Αυτή τή φορά, ή δεύτερη άνέβηκε στους ώμους της πρώτης κι' έστεφάνωσε την 'Ηρωίδα. 'Ο γηραιός κύριος τις είχε παρακολουθήσει και, συγκινημένος, τις έπλησίασε και τούς είπε :

— Εύγε, κορίτσια μου, έχάματε κάτι ώρα! Είθε φαλαγγτίσσει ; άντιπροσωπεύετε καμιά δμάδα ; Δέν βλέπω να φορτήε στολή...

— 'Οχι, κύριε, άποκρίθηκε ή μεγαλύτερη. Είμαστε φαλαγγτίσσει, αλλά καμιά δμάδα δέν μās έστειλε να στεφανώσουμε τις 'Ηρωίδες. 'Εμείς άφ' έαυτού μας τó κάναμε.

— Τάτε σας συχαίρω διπλά, είπε ό κύριος, άφού είχατε και την πρωτοβουλία. Κι' αυτά τά στεφάνια θα τά κάματε βέβαια μ' έξοδά σας...

— Βεβαίως, άποκρίθηκε ή μικρότερη. 'Από τó χαρτίλιό μας, κύριε...

— Γιατί σκεφτήκαμε, πρόσθεσε ή άλλη, πώς μόνο τούς 'Ηρωες στεφανώνουν. Την ίδια τιμή δέν άξίζουν κι' όί 'Ηρωίδες ; Και σά γυναίκες έμεις, θελήσαμε να στεφανώσουμε τούλάχιστο αυτές τις δυο πού υπάρχουν εδώ. 'Αλλά είναι κι' άλλες πολλές, πού δέν τούς έχουν στήσει ακόμα προτομή. Δέν είναι ;

— 'Ω, πολλές, πάρα πολλές, είπε ό κύριος. Στην 'Επανάσταση πόσες γυναίκες πολέμησαν μαζί με τούς άντρες, κι' έκαμαν ήρωικά κατορθώματα, κι' έπεσαν για την Πατρίδα ! 'Αλλά θα ήταν άδύνατο να στηθούν προτομές σε όλες, όχι μόνο γιατί είναι πολλές, αλλά γιατί όί περισσότερες είναι άγνωστες.

— Οί άγνωστες στρατιώτισσες ! φώναξε ή μεγάλη. Γι' αυτές λοιπόν

έπρεπε να γίνη ένα μνημείο κοινό, όπως τó μνημείο τού 'Αγνώστου Στρατιώτου. Μα ναί ! Ένα μνημείο της 'Αγνώστης Στρατιώτισσας μευ φαίνεται πώς θα ήταν τó ίδιο δίκαιο...

— Και σεβαστό, και συγκινητικό, είπε ό κύριος. Και να φροντίσετε να γίνη Είθε ακόμα μικρές, άλλ' άμα μεγαλώσετε... Πώς πήρατε σήμερα την πρωτοβουλία να στεφανώσετε τις δυο γνωστές αυτές 'Ηρωίδες ; Να την πάρετε μεθαύριο και για τó μνημεία των 'Αγνώστων.

Τά κοριτσάκια κοιτάχτηκαν και τά μάτια τους έλαμψαν. Ναι, μια ώραία ιδέα ! θα συλλογίστηκαν. Δέν ήθελαν άδύνατο να την πραγματοποιήσουν μια μέρα...

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΛΙΛΗ, ΠΑΥΛΗΣ ΚΑΙ ΣΙΑ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

19

Τά παιδιά έφυγαν. Και τά σκυλιά έμειναν άκόμη να παίξουν με την Κανέλλω. Την εγαύγισαν, της δάγκωναν έλαφρά τά πόδια, τή θύμωναν και την έκαναν να τά κυνηγή. 'Αλλά πού να τά φτάση ! Τά σκυλιά τρέχουν πολύ πιδ γρήγορα άπό την άγελάδα. Μά κι' άν τά έφτανε, ή καλή Κανέλλω δέν θα τά χτυπούσε με τά κέρατα της. Καταλάβαινε πώς αυτό ήταν παιχνίδι. Και μάλιστα τή διασκεδάζε πολύ.

Η Λιλή κι' ό Παυλής έφτασαν στη σtάνη. 'Εκει βοήκαν τó βοσκο και τού είπαν.

— Η κυρά - Ρόζα μās έστειλε να φυλάξουμε λίγο τά πρόβατα. Μας δίνεις μερικά— δέν μπορούμε βέβαια όλα—να τά βγάλουμε να βοσκήσουν ; 'Ο βοσκός έγνώριζε τά γειτονόπουλα κι' ήξερε πόσο τάγαπούσε ή κυρά του.

— Μετά χαράς, άποκρίθηκε. 'Ορίστε.

— 'Αφησε να βγούν άπό τή σtάνη πέντ' έξη πρόβατα, άρκετά μεγάλα, κι' έδωσε της Λιλής και μια μακριά γκλίτσα.

— 'Εμπρός είπε. Να τά πάτε σ' εκείνο τó καταπράσινο λιβαδάκι. Εγώ θα καθούμαι σ' ένα μέρος μακριά και θα σας βλέπω.

— 'Αλλά δέν είχαν άνάγκη να τά πάνε. Τά πρόβατα έτοξαν μοναχά τους στό πράσινο πού τά τραβούσε. Και τά παιδιά, άντί να τά οδηγήσουν, τά κυνηγήσαν για να τά φτάσουν. Και φώναξαν : 'Ε ! έ ! έ !...

Φαίνεται όμως πώς τά πρόβατα παροξήγησαν αυτό τó κυνηγητό και φοβήθηκαν. Δέν ήθελαν πια να βοσκήσουν, και στέκονταν κοιτάζοντας με προσοχή και δυσπιστία τά παιδιά. Τό περίεργο είναι πού φοβήθηκαν και τά παιδιά ! 'Ιδέστε πώς στέκονται στοιμωγμένα, κολλημένα τó ένα στην πλάτη τού άλλου. 'Εδώ δέν είναι πού εφαρμόζεται ή παροιμία : «φοβάται ό Γιάννης τó θεριό και τó θεριό τó Γιάννη» ;...

— Μάννα μου ! Έλεγε ο Πανλῆς· πῶς με κοιτάζει αὐτὸ τὸ ἄσπρο ! ..
— Μάννα μου ! Έλεγε ἡ Λιλὴ· τί ἄγρια μάτια ποὺ ἔχει αὐτὸ τὸ παρδαλό !
— Λές νὰ μᾶς φᾶνε ;
— Λές νὰ φωνάξουμε τὸ Μῆτρο ;
(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΣΤΕΡΑΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ AL. BADIN

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Σὺν εἶδε μάλιστα, ἐξακολούθησε ὁ λοχίας, πῶς ἐπήραμε καὶ τὸ μεγάλο φρούριο, τότε τῆχασε ὁ δόλιος. Ὁ ἀρχιστράτηγός μας τοῦ ἐμήνυσε πῶς τὴν ἄλλη μέρα στίς πέντε τὸ πρωῒ θὰ ἔκανε ἐφοδὸ. Ὁ κακομοίρης ὁ μπένης, οὔτε ποὺ νὰκούσῃ ἤθελε τέτοιο λόγο. Τὸν ἔκοψε κρύος ἔδρως καὶ ἄψε-σθῆσε παραδόθηκε. Ἐμεῖς τὸν ἀφήσαμε νὰ φύγῃ καὶ νὰ πάῃ ὅπου θέλει, παίρνοντας μαζί του ὅλα του τὰ πράγματα ἀκόμη καὶ τίς πενήντα τοῦ γυναικὸς, καὶ καμμιὰ δεκαριά ἑκατομμύρια φλουριά γιὰ χαρτζηλίκι.

Ἀφοῦ, παιδιὰ μου, πήραμε τὸ φρούριο βρήκαμε τὰ ἔλεῃ τοῦ Θεοῦ. Στὸ περίφημο ταμεῖο τοῦ Κασμπά, βρήκαμε σαρανταοκτὼ ἑκατομμυριάκια, βρήκαμε ὅχι μόνο φλουριά καὶ τάλλαρα ἀλλὰ καὶ κομμάτια μάλαμα κι' ἀσήμι. Μέσα σὲ εἴκοσι μέρες εἶχε τελειώσει ὅλη ἡ φασαρία καὶ τὸ Ἀλγέρι ἦταν παρμένο.

Καὶ τώρα μιὰ καὶ μάθατε πῶς τὸ πήραμε τ' Ἀλγέρι, σὺν νὰ εἰσάστε κεῖ μπροστά, πᾶμε στὴν ταβέρνα νὰ δοῦμε μήπως ἦρθε ἡ κυρὰ Περισσὴ.

Στὰ παιδιὰ ἄρεσε πολὺ ὅλη ἡ ἱστορία ποὺ τοὺς διηγήθηκε ὁ γενναῖος λοχίας καὶ εἶχαν τόσο βυθιστῇ, σ' αὐτήν, ποὺ ὅταν ὁ ζουάβος τοὺς εἶπε νὰ πᾶν στὴς κυρὰ Περισσὴς, τοὺς φάνηκε σὺν νὰ ὑπνῶσαν ἀπὸ ἕνα ὄρατο ὄνειρο.

Ἡ κυρὰ Περισσὴ δὲ εἶχε γυρίσει ἀπ' τὴν ἀγορὰ κι' εἶχε καθῆσει σκουπίζοντας τὸ καταῖδρωμένο της πρόσωπο καὶ τὸν χοντρὸ λαιμό της μ' ἕνα κίτρινο μαντήλι.

Μόλις ὁ λοχίας Μουλινᾶ, ἀνοιξε τὸ στόμα του γιὰ νὰ τὴν ρωτήσῃ, ἐκείνη τὸν σταμάτησε φωνάζοντας βραχνά :

— Ἄν ἐγνώρισα τὸν Θωμᾶ Καστέρα ! Ὁ κερρὼ πῶς τὸν βλέπω ἀκόμη τὸν γερο-Θωμᾶ μου. Καὶ γιὰ νὰ σὰς τὸ ἀποδείξω. Νὰ ἡ πίπα του κρεμασμένη στὸν τοῖχο. Μοῦ τὴν ἔφησε γιὰ ἐνθύμηση σὺν ἀφέθηκε ἀπὸ τὸ στρατό. Χιλιάδες λίρες νὰ μοῦ δώσουν δὲν τὴν δίνω. Μὰ γιὰ νὰχοῦμε καὶ καλὸ ρώτημα, γιατί με ρωτᾶς, κύρ λοχία μου ;

— Γιὰ νὰ μὴ στὰ πολυλογῶ. Θέλουν νὰ τὸν δοῦν τ' ἀνηψίδια του.

— Τ' ἀνηψίδια του ! Μὰ καὶ γὼ τὰ γνωρίζω. Τὸν ἄκουα νὰ μοῦ μιλάῃ ὅλη ὥρα γι' αὐτά.

— Ἀλήθεια σὰς μιλοῦσε γιὰ μᾶς ; ρώτησαν τὰ παιδιὰ μὲ συγκίνηση.

— Μοῦ μίλαγε· ἀμ' πῶς ! μοῦ ἔλεγε καὶ γιὰ τὸν ἀδελφὸ του τὸν κύρ Ἀντώνη ποὺ σκοτώθηκε σὺν πόλεμο καὶ γιὰ τὴν νύφη του, γυναίκα τοῦ Θεοῦ καὶ καθὼς πρέπει.

— Ἦταν ἡ μητέρα μας καὶ πέθανε, εἶπε ὁ Γιάννης μὲ τὰ μάτια γεμάτα δάκρυα.

— Τί λέει ! πέθανε ; Ἄ ! τὰ τσαμένα. Μὰ παιδιὰ μου ἔπρεπε νὰ τὸ γράψετε τοῦ κύρ Θωμᾶ.

— Τοῦ τὸ ἔγραψαν, κυρὰ.

— Μὰ τότε δὲν θὰ τὸλαβε τὸ γράμμα. Γιατί ἄλλοιως δὲν θὰ περίμενε νὰρῆθε σεις νὰ τὸν γυρεύετε, ἀλλ' αὐτὸς θὰ ἔτρεχε νὰ σὰς βρῇ. Καὶ δὲν μοῦ λέτε ; ἔχετε ποὺ τὸ ἔστειλαν τὸ γράμμα ;

— Ἐδῶ στὸ Ἀλγέρι.

— Καλὰ ! Ἐχει πᾶν ἀπὸ χρόνον ποὺ ἀφέθηκε ἀπὸ τὸ στρατὸ καὶ ἔφυγε ἀπ' τὸ σύνταγμα ἔτσι καταλαβαίνετε δὲν μπόρεσε νὰ τὸ λάβῃ τὸ γράμμα.

— Μὰ τότε, κυρὰ Περισσὴ, εἶπε ὁ λοχίας, μπόρεῖς νὰ μᾶς πῆς ποὺ βρίσκεται τώρα ;

— Καὶ ἔξω καὶ δὲν ἔξω. Τὸ σωστὸ εἶναι πῶς δὲν κάθεται πουθενά. Πότε τὸν βλέπεις ἔδω καὶ πότε τὸν βλέπεις ἐκεῖ. Γιατί πρέπει νὰ ἔρετε, καλὰ μου παιδιὰ, πῶς ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ ἔφυγε ἀπὸ τὸ σύνταγμα, ἄρχισε νὰ κυνηγᾷ τὰ λιοντάρια ὡς ποὺ νὰρῆθῃ ἡ ὥρα ν' ἀποφασίσῃ ἂν θὰ γυρίσῃ στὴν πατρίδα του ἢ θὰ μείνῃ ἐδῶ. Αὐτὸ τὸ κυνήγι τῶκαναν ἴσαμε τὰ τώρα μόνον οἱ ντόπιοι καὶ τοῦ Θωμᾶ, ποῦναι φιλότιμος ἄνθρωπος, τοῦ κακοφαινόταν πολὺ ποὺ δὲν πῆγαινε κανεὶς ἀπὸ τοὺς δικούς μας νὰ κυνηγήσουν τὰ λιοντάρια. Δὲν λέω πῶς πρώτος αὐτὸς ἔδειξε τέτοιο κουράγιο. Τῶκαναν κι' ἄλλοι δυὸ πατριῶτες μας. Ὁ Χασαίνης καὶ ὁ Χαϊρέτης. Μὰ σὺν πέθαναν τὰ δυὸ αὐτὰ παλληκάρια, κανεὶς πιά ἀπ' τοὺς δικούς μας δὲν βγήκε σὲ τοῦτο τὸ κυνήγι. Τὸ λοιπὸν ὁ μπάρμπα Θωμᾶς τὸ εἶχε γιὰ προσβολή. Καὶ εἶπε : «Θὰ πᾶω ἐγὼ». Ἀγοράζει λοιπὸν μιὰ κα-

ραμπίνα πρώτης καὶ μιὰ καὶ δυὸ ξεκινάει νὰ πᾶ νὰ βρῇ λιοντάρια. Καὶ νὰ ἔερατε τί σκοπευτὴς ποὺ εἶναι ! Ἀνεδοκατεβαίνει τὰ βουνὰ κυνηγώντας τὰ λιοντάρια καὶ κανεὶς δὲν ξέρει ποὺ νὰ τὸν βρῇ. Τὴν τελευταία φορὰ ποὺ τὸν εἶδα — γιατί πρέπει νὰ ἔρετε, καλὰ μου παιδιὰ, πῶς ποτὲ δὲν ἔρχεται στ' Ἀλγέρι, χωρὶς νὰ περάσῃ καὶ μιὰ στιγμὴ ἀπὸ δῶ καὶ νὰ καπνίσῃ τὴν πίπα του — τὸ λοιπὸν τί ἔλεγε ; Ἄ, ναι τὴν τελευταία φορὰ ποὺ τὸν εἶδα, θυμάμαι, πῶς γύριζε ἀπὸ τὴν Κωνσταντῖνα, ὅπου εἶχε σκοτώσει σὲ μιὰ βδομάδα ἕνα πεντάμορφο λιοντάρι, ἄχ μάτια μου τί λιοντάρι ! Ἐσκότωσε λοιπὸν ἕνα λιοντάρι, καὶ δυὸ πάνθηρες. Καθὼς βλέπετε λοιπὸν ἡ δουλειά του δὲν πᾶει ἄσχημα.

— Πρὺ ! ἔκανε ὁ λοχίας, νὰ κινδυνεύῃ κανεὶς τὴ ζωὴ των, γιὰ σαράντα παλιόφραγκα, ποὺ δίνει ἡ κυβέρνηση γιὰ βραβεῖο σ' ὅποιον σκοτώσῃ λιοντάρι.

— Ἀμ, τὸ δέριμα ; τὸ ἔεχασες, κύρ λοχία μου, εἶπε ἡ κυρὰ Περισσὴ. Καθὼς μοῦ διηγίεται ὁ Θωμᾶς ἐπούλησε τρία δέριμα χίλια διακόσια φραγκάκια, σοῦ λέει ὁ ἄλλος.

— Τέλος πάντων, κυρὰ Περισσὴ, εἶπε ὁ λοχίας Μουλινᾶ, ἔρεῖς νὰ μᾶς πῆς ποὺ θὰ πῆγαινε φεύγοντας ἀπὸ δῶ ;

— Ποῦ θὰ πῆγαινε τὸ ξέρω βέβαια καὶ θὰ σὰς τὸ πῶ παρευθύς. Ἐπῆγαινε, καλὰ μου παιδιὰ, στὸ Τλέμκεν μαζί μ' ἕνα φίλο του ποὺ τὸν εἶχε, βεβαιώσῃ πῶς ἐκεῖ κάτω υπάρχουν λιοντάρια πολὺ καλύτερα ἀπ' τὰ λιοντάρια τοῦ Βατνᾶ καὶ τοῦ Ὠρῆ. Μονάχα ποὺ δὲν ἔβλεπαν ἐκεῖ πολὺ γιατί ὁ Θωμᾶς ἤθελε νὰ γυρίσουν μιὰν ὥρα ἀρχήτερα στὴ Κωνσταντῖνα. Τὸν περιμένω τὸ λοιπὸν ἀπὸ ὦρα σ' ὦρα νὰ τὸν δῶ ἔξω ἀπὸ μπροστά μου.

Δὲν λέγεται ἡ χαρὰ ποὺ πῆραν ὁ Γιάννης καὶ τ' ἀδελφία του σὺν ἄκουσαν ὅλ' αὐτὰ τὰ εὐχάριστα νέα. Τώρα πιά τὰ παιδιὰ ἦσαν βέβαια πῶς ὁ θεὸς τοὺς θὰ τὰ υποδεχόταν μὲ πολλὴ χαρὰ καὶ ἀγάπη, μιὰ καὶ δὲν τὰ εἶχε λησμονήσει καὶ μιλοῦσε πάντοτε γιὰ τ' ἀνιψάκια του.

Εὐχαρίστησαν λοιπὸν θερμὰ τὴν κυρὰ Περισσὴ καὶ τὸν λοχία Μουλινᾶ κι' ἔτρεξαν ἀμέσως στὸ ξενοδοχεῖο τῆς κυρίας Ποτελοῦ γιὰ νὰ φέρουν σ' αὐτήν καὶ στὸν κύριο Περικλῆ τὴν καλὴ εἰδηση.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'

Νὰ πούλῃσους τὸν Κίτσο ;

— Θέλεις λοιπὸν νὰ πᾶς νὰ βρῇς τὸν θεὸ σου στὸ Τλέμκεν ἀντὶ νὰ τὸν περιμένῃς ἡσυχᾶ, ἡσυχᾶ ἐδῶ ;

ρῶτησε ὁ κύριος Περικλῆς τὸν Γιάννη. Τὸ ξέρεις ὅμως, παιδί μου, πῶς δὲν θὰ ἔχῃς καὶ τόσο πολλὰ χρήματα ; Καὶ τὸ Τλέμκεν δὲν εἶναι τόσο κοντὰ στὸ Ἀλγέρι ὅσο τὸ Βλιδάχ.

— Εἶναι πολὺ μακριὰ ;

— Δεκαεπτὰ ὥρες μὲ τὸ τραῖνο ἴσαμε τὸ Ὀράν καὶ ἀπὸ τὸ Ὀράν ὡς τὸ Τλέμκεν εἶναι μιὰ δρόκλῃρη νύχτα μὲ τὸ ταχυδρομικὸ λεωφορεῖο.

— Καὶ χρειάζονται πολλὰ χρήματα ;

— Καμμιὰ ἑκατονπενήντα φράγκα. Ἐκατὸν πενήντα φράγκα μπορεῖ νὰ βρεθοῦν στὸ Ἀλγέρι. Ἐδῶ ὁ Κολόμβος βρῆκε τὴν Ἀμερικὴ ποὺ ἦταν δυσκολώτερο πρᾶγμα καὶ μεῖς δὲν θὰ βροῦμε ἑκατὸν πενήντα φράγκα ;

— Ἄν μποροῦσε ὁ Κίτσος νὰ μᾶς βρῇ πάλι κανένα χαρτοῦσο λίρες, εἶπε μὲ ἀφέλεια ὁ Φραγκίσκος.

— Ὁ Κίτσος ! εἶπε ὁ κύριος Περικλῆς, ποῖς ξέρει ;

— Πῶς ; Τί θὰ πῇ αὐτό ; ρώτησε ὁ Γιάννης. Λέτε ὁ κύριος Γκαστάλδης νὰ ἔκρυψε καὶ ἄλλο ἡθασυρὸ στὴν τσέπη μας καὶ ὅτι ὁ Κίτσος...

— Ὁχι, ὄχι. Ἀφῆστε ὅμως νὰ κάνω κείνο ποῦχω στὸ νοῦ μου. Ἀλήθεια δὲν μοῦ λές, ἔγραψε γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃς τὸν πλοίαρχο Γκαστάλδης ; Δὲν σοῦ ἀπήντησε ἀκόμη ;

— Ἴσως νὰ βρίσκεται σὲ ταξίδι.

— Μπορεῖ. Ἀλλ' ἂς ἐανάρθουμε πάλι στὸ ζήτημά μας. Θέλεις τώρα ἀμέσως νὰ φύγετε γιὰ τὸ Τλέμκεν ;

— Βέβαια, αὐριο κι' ὅλας ἂν ἦταν δυνατόν.

— Ἴσως γι' αὐριο νὰ εἶναι πολὺ γλήγορα. Ἀλλὰ τί θάλεγει ἂν βρισκόταν ἕνα μέσον γιὰ νὰ εἰσθε μεταβῆτε στὸν σιδηρόδρομο τοῦ Ὀράν, νὰ εἶναι πληρωμένα τὰ εἰσιτήριά σας καὶ νὰ ἔχετε ἀκόμη στὴν τσέπη σας τρία ὡς τέσσαρα χρυσὰ εἰκοσαφραγκάκια ;

— ὦ ! κύριε Περικλῆ, πόση εὐεγνωμοσύνη θὰ σὰς εἶχα ἂν μπορούσατε νὰ κατορθώσετε ἕνα τέτοιο πρᾶγμα.

— Πᾶω νὰ δοκιμάσω. Πρέπει νὰ ἔρχῃς ὅμως πῶς αὐτὸ δὲν ἐξαρτᾶται μονάχα ἀπὸ μένα ἀλλὰ καὶ ἀπὸ κάποιον ἄλλον ποὺ πρέπει νὰ ἴδῃ αὐριο καὶ ἀπὸ σὰς. Δὲν σὰς λέω σήμερα περισσότερα. Ἀφῆστε με νὰ τελειώσω ἐγὼ τὴν διήγησιν.

Τὴν ἄλλη μέρα κατὰ τίς δέκα ὁ

κύριος Περικλῆς ἦρθε χαρούμενος στὴς κυρὰς Ποτελοῦ.

— Χαρὰς εὐαγγέλια, παιδιὰ μου. Ὁ κερρὼ πῶς ἔχω κι' ὅλας στὰ χέρια μου τὰ λεπτὰ σας Μοναχα. . . τὰ χρυσὰ εἰκοσάφραγκα δὲν ἔρχονται μόνον τους. Πρέπει νὰ τὰ κερδίσῃς ἢ νὰ τ' ἀγοράσῃς. Γιὰ νὰ ἴδῃμε, Μιχαλάκη. Ἐγὼ λέω πῶς θὰ δίνεις τὸ κάθε τι γιὰ νὰ βρῇς τὸν καλὸ σου θεὸ καὶ νὰ ζήσῃς πιά ἡσυχᾶς κοντὰ τοῦ ἀντὶ νὰ γυρίσῃς σὺς δρόμους μὴ ἔχροντας πῶς νὰ περάσῃς τὴν ὥρα σου.

— Εὐχαρίστως, εἶπε ὁ Μιχαλάκης ἀλλὰ ἐγὼ δὲν ἔχω τίποτε γιὰ νὰ δώσω.

— Ἄν εἶχες ὅμως κάτι, θὰ τὸ ἔδινες εὐχαρίστως ;

Τὰ παιδιὰ πῆγαιναν μαζί μὲ τὴν κυρία Ποτελοῦ στὴν ἀγορὰ (Σελ. 148, στ. α')

— Μάλιστα θὰ τὸ ἔδιναι.
— Μὲ τὴν καρδιά σου ;
— Μάλιστα μὲ τὴν καρδιά μου.
— Καὶ δὲν θὰ λυπηθῇς καθόλου ;
— Ὁχι.

— Ἄκουσε λοιπὸν. Ἐγὼ ξέρω κάποιον ποὺ θὰ σὰς δώσῃ τὰ ἑκατὸ φράγκα ποὺ σὰς χρειάζονται γιὰ νὰ πᾶτε στὸ Τλέμκεν καὶ ἀκόμη περισσότερα, μὲ τὴν συμφωνία, νὰ τοῦ χαρίσῃς τὸν . . . πῆθηκό σου.

— Τὸν Κίτσο ! Νὰ δώσουμε τὸν Κίτσο ! ποτέ ! φώναξε ὁ Μιχαλάκης σφίγγοντας μ' ἀγάπη τὸ ζῶο π.ὸ καθόταν ἡσυχᾶ χωρὶς νὰ υπαίχεται τίποτε.

Τότε ὁ κύριος Περικλῆς διηγήθηκε στὰ παιδιὰ πῶς ἦερε ἕνα πλούσιο Ἀγγλο ποὺ τὸν ἔλεγαν κύριο

Χάρισσον. Αὐτὸς ὁ κύριος Χάρισσον εἶχε μανία μὲ τὰ ζῶα. Στὴν ὡραϊότητα ἐξοχή του εἶχε ἕνα πραγματικὸ ζωοτροφεῖο. Καὶ τί δὲν ἔδλεπε κανεὶς ἐκεῖ. Κόττες, φασιανοὺς καὶ ὄλων τῶν εἰδῶν τὰ πουλιὰ, στρουθοκαμήλους, ζαρνιάκια, δυὸ-τρία τσακάκια, μιὰ μικρὴ θάινα π.ὸ τὴν εἶχε ἐξημερωμένη καὶ ἕνα πλῆθος ἄλλα ζῶα. Τὸ μόνο ποὺ τοῦ ἔλειπε ἦταν ἕνας πῆθηκος καὶ τὸ εἶχε μεγάλο καὶ μὲ. Πολλὲς φορὲς εἶχε μιλήσει στὸν κύριο Περικλῆ γι' αὐτὸ καὶ τὸν εἶχε παρακαλέσῃ νὰ τοῦ βρῇ κανένα. Ὁ κύριος Περικλῆς πῆγε λοιπὸν καὶ τοῦ εἶπε πῶς τοῦ βρῆκε ἕνα πῆθηκο. Ὁ Ἀγγλος καταχάρηκε καὶ τώρα περίμενε τὰ παιδιὰ νὰ πᾶνε μὲ τὸν πῆθηκό τους.

— Λοιπὸν ἂν ὁ Μιχαλάκης θέλῃ, εἶπε στὸ τέλος, δὲν ἔχομε παρὰ νὰ πᾶμε στοῦ κυρίου Χάρισσον καὶ ἔτσι αὐριο τὸ πρωῒ θὰ μπόρεσετε νὰ ξεκινήσετε γιὰ τὸ Ὀράν χωρὶς νὰ χρωστιάτε σὲ κανένα τίποτε.

Ὁ Μιχαλάκης ἦταν βέβαια πολὺ λυπημένος γιατί θὰ ἀποχωριζόταν τὸν ἀγαπημένο του Κίτσο. Ὁ Γιάννης καὶ ὁ κύριος Περικλῆς γιὰ νὰ τὸν παρηγορήσουν τοῦ ἔλεγαν πῶς ὁ Κίτσος θὰ εἶναι πολὺ π.ὸ εὐτυχισμένος στὴν ἐξοχή τοῦ κ. Χάρισσον καὶ πῶς ἐκεῖ ὄχι μόνον θὰ ζῇ καλὰ καὶ δὲν θὰ στεναχωριέται ἀλλὰ θὰ ἔβρισκε καὶ πολλοὺς φίλους.

Τέλος πάντων σὺν ὁ Μιχαλάκης πείσθηκε μετὰ πολλὰ νὰ δώσῃ τὸν σύντροφό του, ὁ κ. Περικλῆς, ὁ Γιάννης καὶ ὁ Φραγκίσκος μαζί μὲ τὸν πῆθηκο πῆραν

τὸ τραῦ γιὰ νὰ πᾶν στὴν ἐξοχή τοῦ κ. Χάρισσον.

Φθάνοντας ἐκεῖ ἤβραν τὸν Ἀγγλο στὴν αὐλὴ τοῦ σπιτιοῦ του.

— Σὰς φέραμε τὸν πῆθηκο, εἶπε ὁ κύριος Περικλῆς.

(Ἀκολουθεῖ) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΔΗΣ

ΝΕΑ ΠΑΙΔΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΤΙ ΕΙΜΑΙ ;

Μὲ προσοχὴ παλὶ λεπτὸ Ὑφαῖνα δίχως ἀργαλειό, ἔξω τὴν τέχνη ἀπὸ μικρὸ Χωρὶς νὸ πάω στὸ σχολεῖο.

Ἄχ, ἡ σκληρὴ νοικοκυρά, Ὅταν μὲ ἴδῃ μὲ κυνηγᾷ, Καὶ μὲ μιὰ σκούπα μοῦ χαλᾷ Τὴν τόσο ὄραία μου δουλειά.

ΡΙΤΑ ΜΠΟΥΜΗ - ΠΑΠΑ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΓΙΑ ΓΕΛΙΑ ΚΑΙ ΓΙΑ ΚΛΑΜΜΑΤΑ

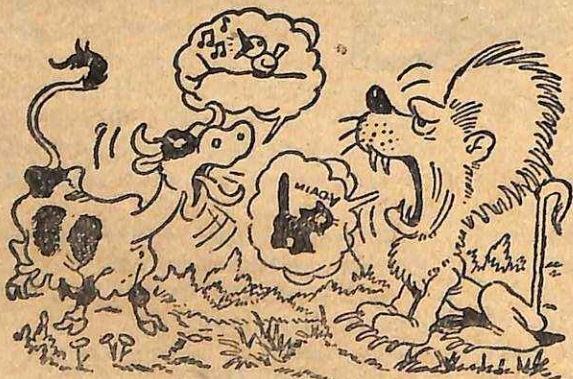
ΓΙΑΤΙ ΜΟΥΓΚΡΙΖΕΙ ΤΟ ΛΙΟΝΤΑΡΙ

Τώρα κι' ἔξη-ἑπτὰ χιλιάδες χρόνια ἡ γῆ μας ἦταν κιόλας γεμάτη ζῶα καὶ μάλιστα ζῶα μὲ τὰ ὅλα τους: μὲ πόδια, μὲ γούνα, μὲ δόντια, μὲ νύχια, τέλος πικτων μ' ὅ,τι χρειάζεται σ' ἓνα ζῶο γιὰ νὰ τὸ κἀνῃ ἀξιοπρεπὲς καὶ παρουσιάσιμο. Κι' αὐτὸ σὰς τὸ λέω γιὰ νὰ μὴν περηφανεύεσθε γιὰ τὴ σημερινή μας πρόοδο.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη τὴν εὐλογημένην, ἄγρια ζῶα δὲν ὑπῆρχαν στὸν κόσμον. Ὅλα τὰ πλάσματα τοῦ Θεοῦ ἦταν ἡμερα σὰν ἀρνιά καὶ σὲ κανένα δὲν θὰ ἐρχόταν ποτὲ ἡ σκέψη νὰ φάῃ ἓνα ἀπὸ τ' ἀδέρφια του. Ἀκόμη κι' ἡ φωνὴ τους ἦταν τειριαστή μὲ τὸν ἀγαθὸ τους χαρακτήρα. Κανένα δὲν μούγκριζε, κανένα δὲν οὐρλιάζε. Ἡ φωνὴ τους ἦταν τόσο γλυκεῖα καὶ ἀρμονικὴ πού χαιρόσουν νὰ τὴν ἀκοῦς. Τῆς ἀγελάδας π. χ. ἡ φωνὴ ἦταν μελωδικὴ σὰν κελιάδηνμα πουλιοῦ καὶ ἡ φωνὴ τοῦ ἐλέφαντα ἔμοιαζε κάπως μὲ τὸν ἥχο τῆς φλογέρας.

Ὡστόσο ἐβλεπε κανεὶς καὶ μερικές υπερβολές. Π.χ. βάλτε μὲ τὸ νοῦ σας τὰ ἀδύνατα νικουρίσματα ἐνὸς νεογέννητου γατιοῦ καὶ τότε θὰ καταλάβετε τί ἦταν τώρα καὶ ἔξ ἑπτὰ χιλιάδες χρόνια ἡ φωνὴ ἐνὸς λιονταριοῦ πού ἔχει φτιάσει σ' ὅλη τὴν ἀνάπτυξή του. Ἐ, αὐτὸ μὰ τὴν ἀλήθεια παρκαπῆγαινε.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη λοιπόν, σ' ἓνα δάσος τῆς Ἀφρικῆς, ζοῦσε ἓνα θαυ

Τῆς ἀγελάδας ἡ φωνὴ ἦταν σὰν κελιάδηνμα πουλιοῦ (Σελ. 166, στ. α')

μάσιο λιοντάρι, ἓνας ἀληθινὸς γίγαντας ἀνέμετα σ' ἄλλα λιοντάρια. Ἐίχε μιά μεγαλοπρεπέστατη, πυκνὴ καὶ κατεξυνητὴ χεῖλη, εἶχε πελώρια δόντια καὶ τέτοιε δύναμη πού τίποτα δὲν μπορούσε νὰ τοῦ ἀντισταθῇ. Μὰ ὥστόσο ἦταν κάπως κωμικὸ τὸ νὰ βλέπῃ κανεὶς αὐτὸ τὸ ἐπιβλητικὸ

καὶ μεγαλοπρεπέστατο ζῶο νὰ βόσκη ἡμερα ἡμερα στὰ ἀνθόσπαρτα λιβάδια καὶ νὰ βγάξῃ κάτι δειλὰ: «Μίι! μίι! μίι!».

Τὸ πρᾶγμα ἦταν τόσο γελοῖο, ὥστε ὅλοι οἱ κάτοικοι τοῦ δάσους τὸ εἶχαν προσέξει καὶ δὲν ἄφηναν εὐκαιρία χωρὶς νὰ κοροϊδίσουν καὶ νὰ εἰρωνεύθουν τὸ κακίμοιο τοῦ λιονταρίου. Αὐτὸ, ἀγαθὸ καθὼς ἦταν, σὲ ὅλες τὶς κοροϊδίες ἀπαντοῦσε μ' ἓνα ντροπαλὸ «Μίι! μίι! μίι!», κατέβαζε τ' αὐτιά του καὶ τὴν οὐρά του καὶ κρυβόταν μὲς στὰ δέντρα.

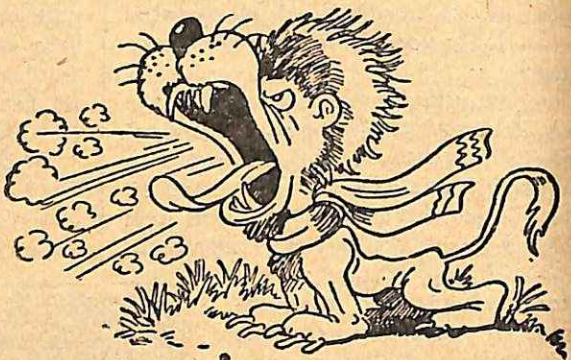
Στὸ ἴδιο δάσος ζοῦσε κι' ἓνας παπαγάλος πού ὅλοι τὸν ἐκτιμοῦσαν καὶ τὸν σέβονταν. Σκαρφαλωμένος στὸ κλαρὶ ἐνὸς δένδρου περνοῦσε τὴν ἡμέρα του φλυαρώντας καὶ ἀγορεύοντας. Εἶχε τὴν τέχνη νὰ μιμῆται στὴν ἐντέλεια τῆς φωνῆς ὅλων τῶν ζώων καὶ οἱ διαφορὲς φάρσες του καὶ τὰ ἀστεία του ἦταν ἡ μεγαλύτερη διασκέδαση γιὰ τοὺς κατοίκους τοῦ δάσους. Ὡστόσο ὁ παπαγάλος αὐτὸς πού μὲ τὴν τέχνη ἔκανε τὶς φωνὲς τῶν ἄλλων ζώων δὲν θέλησε ποτέ του νὰ μιμῆται τῆς φωνῆς τοῦ λιονταριοῦ κι' ὅσες φορές κι' ἂν τοῦ ζήτησαν τὸ λόγο, δὲν ἀπάντησε.

Ἐνα πρωὶ ἦταν ἓνας καιρὸς ὑπέροχος. Οὐτε φύλλο δὲν σείδαν μὲς στὸ δάσος. Κάτω ἀπὸ τὰ πυκνόφυλλα δέντρα ἀκούγε κανεὶς τὰ πουλιά νὰ τιτιβίζουν, τὶς τίγρεις νὰ κελαιδοῦν καὶ τοὺς κροκόδειλους νὰ σιγανομουρμουρίζουν. Ἦταν ἓνα ἐλαφρὸ ψιθύρισμα πού ἔμοιαζε σὰν τὴ μουσικὴ μιᾶς μακρυνῆς ὀρχήστρας.

Ἐξαφνα μὲς στὴ θεϊκὴ αὐτὴ γαλήνη ἀκούσθηκε ἓνας ἥχος σὰν βροντὴ, ἓνα μούγκρισμα ἄγριο, ἐκκωφαντικὸ, φοβερό. Τὰ ζῶα ὅλα τινάχτηκαν καὶ τέντωσαν τ' αὐτιά τους. Τὸ μούγκρισμα ἀκούσθηκε καὶ πάλι. Ἦταν μιά φωνὴ τόσο τρομακτικὴ πού δὲν μπορούσε νὰ παραβληθῇ μὲ τίποτε.

Τὸ δάσος ὅλο σείδαν ἀπὸ τὸν κραδασμὸ καὶ τὰ ζῶα ὅλα κυριεύθηκαν ἀπὸ ἀπερίγραπτο πανικὸ καὶ σκορπίστηκαν πρὸς ὅλες τὶς μεριές. Τὰ πουλιά ἀνοῖξαν τὰ φτερά τους καὶ πέταξαν, οἱ μαῖμοιδες κατέβηκαν κουτρούδελιαστιά ἀπὸ τὰ δέντρα, ὅλα τὰ πτερωτὰ καὶ τὰ ἄπτερα τῶν θαλάνων στὰ πόδια κατατρομαγμένα.

Σὲ λίγο ἔγινε πάλι ἡσυχία καὶ τὰ ζῶα ἀφ' οὗ περιπλανήθηκαν στὰ γύρω βουνὰ καὶ στοὺς κάμπους, γύρισαν τὸ βράδυ πίσω στὸ δάσος τους. Ἦταν ὅλο ἔρημο καὶ τὸ μόνο πού συνάντησαν τὰ ζῶα ἦταν ὁ παπαγάλος σκαρφαλωμένος μ' ἔλγην του τὴν ἡσυχία ἐπάνω στὸ συννηθισμένο του δέντρο.

Ἐβγαλε κάτι μούγκρητὰ πού ἔκανε τὸ δάσος νὰ τρέμῃ (Σελ. 167, στ. α')

Κι' ὁ παπαγάλος ὄχι μόνον δὲν φαινόταν τρομαγμένος, ἀλλὰ γελοῦσε μὲ τὴν καρδιά του. Περίμενε νὰ μαζευτοῦν πρῶτα ὅλοι καὶ τοὺς εἶπε: — Γι' ἀκούστε μιὰ στιγμὴ:

Πῆρε πρῶτα μιὰ βαθεῖα ἀναπνοή, ἀνοῖξε τὸ στόμα του ὅσο πιδ πολὺ μπορούσε κι' ὕστερα ἔβγαλε τὸ φοβερὸ ἐκεῖνο μούγκρισμα πού τὸ πρωὶ εἶχε ἀναστατώσει ὅλον τὸν κόσμον.

Τὰ ζῶα τῶν θαλάνων στὰ πόδια ἐντρομα καὶ δὲν ἔναγύρισαν παρὰ μόνον ὅταν ἔπαψε πιδ νὰ φωνάζῃ.

— Ὡ, πῶς μὰς ἐτρόμαξες! τοῦ φώναξαν. Μὴν τὸ ξανακάνῃς, νὰ χαρῆς! Ἐσὺ λοιπὸν ἦσουν πού ἔκαμες ἔτσι τὸ πρωὶ; εἶπαν ὕστερα.

— Ἐγὼ, ἔκανε ὁ παπαγάλος καμαρώνοντας γιὰ τὴν ἐπιτυχία του. Ἀπὸ καιρὸ ἔκανα δοκιμές, μὰ σήμερα ἤθελα νὰ τ' ἀκούσετε κι' ἐσεῖς.

— Μὰ τίνος φωνὴ εἶναι αὕτη; — Ὁ παπαγάλος ἀρίστης λίγο ν' ἀπαντήσῃ γιὰ νὰ εἶναι ἀκόμη μεγαλύτερη ἡ ἐντύπωση, κι' ὕστερα εἶπε: — Εἶναι ἡ φωνὴ τοῦ λιονταριοῦ!

Τὸ ἀστεῖο ἦταν τόσο πετυχημένο, πού ὅλα τὰ ζῶα μὰζι ἔξεπασαν σὲ τρανταχτὰ γέλια, ἀκράτητα καὶ ἀτελείωτα, πού τὸ δάσος ὁλόκληρο ἀντηχοῦσε ἀπὸ τὰ χαχανίσματά τους.

Ὅσο γιὰ τὸ λιοντάρι, αὐτὸ ἀκούγοντας τὰ γέλια πού γίνονταν εἰς βάρος του εἶχε τρέξει νὰ κρυφθῇ στὴ σπηλιὰ του καταντροπιασμένο.

Μιά δλόκληρη βδομάδα δὲν ξεμύτισε βράζοντας ἀπὸ ντροπὴ καὶ ἀγανάκτηση. Ἐ, μὰ τὴν ἀλήθεια, παραπῆγαινε τὸ πρᾶγμα, δὲν μπορούσε πιδ νὰ ἀνεχθῇ αὐτὴ τὴν κοροϊδία. Νὰ λοιπὸν, ἀφ' οὗ ἐκεῖνο τὸ ἀπαίσιο καὶ

παράφωνο μούγκρισμα πού ἔβγαλε ὁ παπαγάλος εἶχε σκορπίσει τὸν τρόμο μέσα σὲ ὁλόκληρο τὸ δάσος, θὰ δοκίμαζε τώρα ὁ ἴδιος νὰ μιμῆται τὸ μούγκρισμα ἐκεῖνο καὶ νὰ ἀπλώνῃ γύρω του τὸν πανικὸ.

Ἀρχισε λοιπὸν νὰ προγομνάζεται. Πῆγε στὴν ἀκροποταμιὰ καὶ ἀρχισε νὰ κἀνῃ γαργάρες μὲ χαλίκια γιὰ ν' ἀλλάξῃ τὴ φωνὴ του, τὸ μόνο ὅμως πού κατάφερε ἦταν νὰ ἀρπάξῃ ἓνα γερὸ συναχὶ ἐπειδὴ ἐμούσκεφε τὰ πόδια του στὸ νερό. Τὸ συναχὶ τὸ χτύπησε στὸ λαίμα καὶ τὸ ἄλλο πρωὶ ἐξόπνησε φοβερά βραχνιασμένο.

Δοκίμασε νὰ μούγκρισῃ καὶ εἶδε πῶς ἡ φωνὴ του ἦταν φοβερὰ ἀλλοιωμένη. Ἐβῆξε γιὰ νὰ καθάρισῃ τὸ λαίμα του καὶ προσπάθησε νὰ φωνάξῃ δυνατότερα γιὰ ν' ἀκουστῇ. Στὴν τετάρτη τέλος δοκιμὴ ἔβγαλε κάτι τέτοια μούγκρητὰ, πού ἔκανε ὅλο τὸ δάσος νὰ τρέμῃ.

Ἡ ἀσκήσις ὥστόσο τοῦ εἶχε ἀνοίξῃ τὴν ὄρεξη καὶ γιὰ μεξὲ ἄρπαξε καὶ καταδρόχισε ἓνα ζαρκάδι πού ἔτυχε νὰ περάσῃ ἀπὸ μπροστά του.

Ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα κανένας στὸν κόσμον δὲν τολμάει πιδ νὰ κοροϊδίσῃ τὰ λιοντάρια. Ὅλα τὰ φοβούνται καὶ τὰ σέβονται. Καὶ ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἐπίσης τὰ λιοντάρια ἔγιναν σκαρκοβόρα καὶ κάθε βράδυ κατεβαίνουν στὸ ποτάμι γιὰ νὰ πιοῦν νερό καὶ νὰ μουσκέψουν τὰ πόδια τους γιὰ νὰ διατηρῶσιν τὴν βραχνάδα τοῦ λαίμου τους.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

Η ΑΜΩΡΗ

ΛΑΓΚΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Μιά φορὰ κι' ἓναν καιρὸ ζοῦσε μιὰ γυναίκα χήρα μὲ τὴ μοναχοκόρη της, πού τὴν κοίταζε σὰν τὰ μάτια της. Σύγκαιρα τὴν ἔστειλε στὸ σχολεῖο καὶ ὅταν ἔμαθε νὰ διαβάξῃ καλὰ καὶ νὰ γράφῃ στὸν ἄμμο μὲ ξυλοκόντυλο, τὴν κράτησε κοντά της, νὰ συνηθίσῃ τὶς δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ καὶ νὰ γίνῃ καλὴ νοικοκυρά.

Ἐπειτα, τῆς ἔδειξε πῶς νὰ ὑφαίνῃ στὸν ἀργαλειό.

Ἀφ' οὗ ἔμαθε ὅλα αὐτά, τὴν ἔβαλε σὲ μιὰ ράφτρα νὰ μάθῃ νὰ ράβῃ τὰ φορέματά της, ἀκόμη καὶ ἔνα γιὰ νὰ μπορῇ μὲ τὴν τέχνη της νὰ κερδίξῃ λεφτά.

Ὑστερα ἀπὸ λίγες μέρες, ἡ δασκάλα της ἡ ράφτρα, ἀρχισε νὰ τὴν ζηλεύῃ, γιὰ τὴν ἔβλεπε πῶς ἦταν πιδ ὁμορφὴ ἀπὸ τὴ δική της κόρη· γιὰ νὰ τὴν ἀναγκάσῃ νὰ φύγῃ ἀπὸ κοντά της, ἔπαψε νὰ τὴν λέγῃ μὲ τὸν ὀνόμα της Χρυσὴ καὶ τὴν φώναζε Ἀμωρή.

Καὶ τὴν ἀπόπαιρνε ὁλοένα μὲ τὴν ἀφορμὴ πῶς τάχα δὲν τα κατάφερνε στὸ ράψιμο.

Μαῦτα τὰδὶκα λόγια ἡ Χρυσὴ σάστιζε, πότε μπερδεύε κι' ἔσπαζε τὶς κλωστὲς καὶ πότε τρυπούσε καὶ μάτωνε τὰ δάκτυλά της μὲ τὴν βελόνα.

Ἀπὸ τὴν δασκάλα τὸ πῆραν τὰ ἄλλα κορίτσια καὶ τὴν ἔλεγαν κι' ἐκεῖνα ἄμωρη.

Ἀκούγοντας ἡ κόρη νὰ τὴν λένε ὅλοι ἔτσι, δὲν βίαστηκε, τὴν πῆρνε τὰ κλάμματα καὶ τὸ εἶπε μὲ παράπονο τῆς μάνας της.

Ἐκείνη πῆγε στὴ ράφτρα καὶ τὴν ρώτησε γιὰ τὴν κόρη της τὴν ἔλεγε Ἀμωρή:

— Γιὰτί εἶναι ἄμωρη, πού θὰ πῇ ἀνίκανῃ γιὰ κάθε τι. Γιὰ βάλτην νὰ σοῦ φτιάξῃ μιὰ πῆττα νὰ ἰδῇς ἔρεϊ:

— Ξέρεϊ καὶ παραξέρεϊ, εἶναι ξεφτέρει σ' ὅλες τὶς νοικοκυρίστικες δουλειὰς καὶ γυρίζοντας στὸ σπῆτι της, ἔδωσε τῆς κόρης της τὸ σκαφίδι καὶ τὸ ἀλεύρι γιὰ νὰ ζυμώσῃ τὴν πῆττα.

Ἡ Χρυσὴ καθὼς ἀρχισε νὰ ζυμώνῃ, εἶδε πῶς τὸ νερό γίνθηκε αἷμα καὶ τὸ ἀλεύρι ἔγκρητι, (ἐμπυς). Παραξενεύτηκε, φώναξε, τὴ μάνα της καὶ τῆς εἶπε:

— Καλὲ μάνα, γιὰ ἰδές, γιὰτί γίνηκε ἔτσι!

— Αἰ δὲν πειράζε, παιδί μου, ζύμωσε τὴ καὶ σὲ φοῦρνο πού θὰ ψηθῇ πιστεύω νὰ φτιάσῃ.

Ἀφ' οὗ τὴν ἀποζύμωσε, τὴν πῆγαν σὲ μιὰς γειτόνισσας τὸν φοῦρνο, γιὰ

τὶ ὁ δικὸς τους εἶχε χαλάσει, καὶ ἄμα τὴν πῆραν ἀπ' αὐτὸν ψημμένη, ἐνύριζαν χαρούμενες στὸ σπῆτι τους γιὰτί ἔβλεπαν πῶς ἡ πῆττα εἶχε γίνῃ ὁμορφῇ.

Καθὼς ζυγώναν στὴν ξώθουρά τους, ξαφνικὰ ἡ πῆττα ἀρχισε νὰ πετᾷ κατὰ τὸ δρόμο, λὲς κι' ἔκανε φτερά.

Μπρὸς τὴ πῆττα, πίσω ἡ κόρη καὶ πιδ πίσω ἡ μάνα νὰ τὴ φτάσουν, ἔτρεξαν πολὺ μὰ τοῦ κάκου καὶ νὰ τὴν ζυγώσουν.

Ἡ μάνα κουράστηκε καὶ ἀπόμεινε στὸ δρόμο, μὰ ἡ κόρη ὁλοένα ζωπίσω ἀπὸ τὴν πῆττα.

Μιά στιγμὴ πού βρέθηκε τόσο κοντά της καὶ ἦταν ἔτοιμη νὰ τὴν πιᾷ, ἀνοῖξε ἡ γῆ καὶ ἔπεσε ἡ πῆττα μέσα, μὰ πρόλαβε καὶ ἡ κόρη καὶ ἐχώθη μαζί της.

Ἄμα προχώρησε λιγάκι, ἔκλεισε τὸ ἀνοιγμα ἀπὸ πάνω της. Κοιτάει δεξιὰ, ἀριστερά, γιὰ τὴν πῆττα, μὰ δὲν τὴν ἔβλεπε πουθενά, μόνο σ' ἓνα τοῖχο μάτιασε κρεμασμένη μιὰ κρικέλα μὲ πολλὰ κλειδιά. Τὴν ξεκρέμασε, τὰ μέτρησε καὶ ἦταν σαρανταένα. Τράβηξε πιδ κάτω καὶ ἀντίκρουσε γύρω, γύρω πολλὰς κλειστὲς πόρτες. Ἀρχισε νὰ νοῖγῃ μιὰ, μιὰ μὲ τὰ κλειδιά πού ταίριαζαν καὶ τί νὰ ἰδῇ τότε μέσα στὶς κάμαρες. Ἡ μιὰ εἶχε χρυσάφι, ἡ ἄλλη ἀσήμι, ἡ ἄλλη διαμάντια καὶ ἄλλα πετράδια, ἄλλη μεταξωτὰ καὶ ἄλλες, λογιῆς-λογιῆς ἀξετίμητα πράγματα.

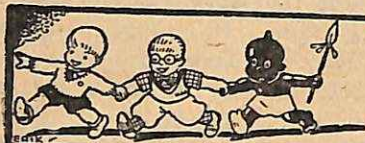
(Ἀκολουθεῖ) ΠΑΝΑΓ. Δ. ΣΕΦΕΡΛΗΣ

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΟΣ ΧΟΡΟΣ

— Ἦλθε ὁ Ἀπρίλιος, τί λαμπρὸς ὁ ἥλιος!

Ἀνεκινώθη ἀπὸ τὴν Νιόβη

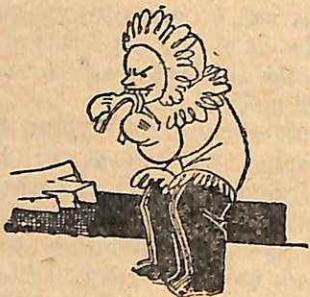

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΤΟ ΓΝΑΘΟΔΥΝΑΜΟΜΕΤΡΟΝ

Μπα ; τί είναι αυτό πάλι το καινούργιο ; ε, δεν χρειάζεται και τόσο σοφία για να το καταλάβετε. "Αν είσθε λίγο δυνατοί στα ελληνικά θα μαντεύσετε άμέσως πώς πρόκειται για ένα μηχανήμα που μετράει τη δύ-

ναμη των «γνάθων» δηλαδή των σαγονιών του ανθρώπου. Το μηχανήμα αυτό το ανακάλυψε και το δοκίμασε πρώτος ένας σοφός καθηγητής του Πανεπιστημίου της Νέας Υόρκης για να ιδεί, φαίνεται, αν οι συμπατριώτες του 'Αμερικανοί με τα τετράγωνα και σκληρά σαγόνια τους έχουν σ' αυτά τόσο δύναμη, όση νομίζει κανείς όταν τους βλέπει. Πειραματίστηκε λοιπόν στους ποδοσφαιριστές της αθλητικής ομάδας του Πανεπιστημίου της Μιννεζότας, που ήταν όλοι κάτι παίδες-ροί ως εκεί επάνω με κάτι σαγόνια που θα νόμιζε κανείς πως μπορούσαν να σπάσουν πέτρες, και τους έβαλε να δοκιμάσουν το γναθοδυναμόμετρόν του. Με έκπληξή του όμως παρατήρησε πως η δύναμη των «γνάθων» των αθλητών αυτών δεν περνούσε κατά μέσον όρον τα 56 κιλά και 700 γραμμάρια και πως του δυνατότερου τα σαγόνια έφθασαν στην δύναμη των 87 κιλών.

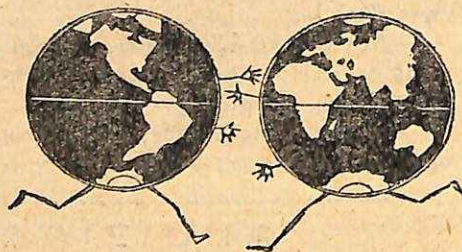
'Απεναντίας όταν δοκίμασε τη δύναμη των σαγονιών μιας φυλής 'Εσκιμώων, πιστοποίησε ότι οι μικροκαμωμένοι και φαινομενικά ασθενικοί ιθαγενείς είχαν δόντια που έκοβαν πολύ πιόδυνατά απ' ό,τι των παλληκαράδων του Μιννεζότα. Έτσι το γναθοδυναμόμετρον έδειξε σ' αυτούς ως μέσον όρον δύναμη 134 κιλών και ο πιό δυνατός είχε στα σαγόνια του δύναμη 155 κιλών και 800 γραμμαρίων. Ο 'Αμερικανός καθηγητής εξή-

γώντας το φαινόμενο είπε ότι «οι πολιτισμένοι άνθρωποι έπαψαν πια να έχουν δύναμη στα σαγόνια τους γιατί οι τροφές που τρώνε είναι πολύ μαλακές».

Εκείνο όμως που έπρεπε να προσέση ο 'Αμερικανός καθηγητής είναι πως οι 'Εσκιμώοι δεν χρησιμοποιούν τα δόντια τους μονάχα για να μασσουν, αλλά και σαν έργαλεία. Τα μεταχειρίζονται κατά την ανάγκη που θα παρουσιασθή, τότε για τανάλλες, τότε για φαλλίδια, τότε για τσιμπίδες, έτσι ώστε στο τέλος και τα δόντια τα ίδια τριβονται ως τη ρίζα.

Η ΑΜΕΡΙΚΗ ΜΑΣ ΠΛΗΣΙΑΖΕΙ !

Με το συναγωνισμό που γίνεται στα υπερωκεάνεια για την «κυανή ταινία» του 'Ατλαντικού, το ταξίδι από την Εύρωπη στην 'Αμερική συντομεύθηκε σημαντικά αυτά τα τελευ-

ταία χρόνια. Εκεί, δηλαδή, που έκανε κανείς πρώτα δεκαπέντε μέρες να πάει στην 'Αμερική, ύστερα δέκα, και πριν από τριάντα μόλις χρόνια έκανε μία δλόκληρη βδομάδα, τα γερμανικά υπερωκεάνεια «Βρέμη» και «Εύρώπη» κατόρθωσαν να έκτελέσουν τη διαδρομή αυτή μέσα σε 4 1/2 μέρες και λίγο αργότερα το γαλλικό υπερωκεάνειο «Νορμανδία» και το αγγλικό «Βασίλισσα Μαίρη» έρριξαν και το ίδιο το ρεκόρ και έφθασαν στη Νέα Υόρκη μέσα σε τέσσερις ήμερες μοναχά. [Φαίνεται όμως πως και η 'Αμερική ή ίδια έχει την επιθυμία να βρίσκεται πιό κοντά στην Εύρωπη. Και για να απαλλάξη τα βαπόρια από τους κόπους και τα τρεχάματα, ξεκίνησε μοναχή της νάρθη προς τα έμας !

Μάλιστα, όσο άπιστευτο κι' αν σας φαίνεται, η 'Αμερική περπατάει ! Σιγά-σιγά, λίγο-λίγο κάθε χρόνο, άλ-

λά σταθερά. Οι σοφοί που έκαναν τις καταμετρήσεις παρατήρησαν πως η 'Αμερική μετατοπίζεται προς τα ανατολικά δώδεκα εκατοστά του μέτρου κάθε χρόνο, έτσι ώστε σε μερικά εκατομμύρια χρόνια υπάρχει η έλπίδα να ένωθώ με την Εύρωπη. Λοιπόν καλήν αντίκριση.

ΠΟΣΟΙ ΕΙΜΑΣΤΕ ;

Και τώρα που μιλούμε για τη γη μας και για τις ήπειρους μας, θέλετε να μάθετε και πόσοι είμαστε επάνω σ' αυτή τη σφαίρα ; Σύμφωνα με τη στατιστική που δημοσιεύθηκε στο Μηνιαίο Δελτίο της Κοινωνίας των 'Εθνών, ο πληθυσμός της γης τον Δεκέμβριο του 1938 ήταν 2 δισεκατομμύρια, 134 εκατομμύρια ψυχές. Σύμφωνα επίσης μ' αυτή την στατιστική μαθαίνουμε πως περισσότεροι από τους μισούς κατοίκους της γης μας ζουν στην 'Ασία και πως έν συγκρίσει με το 1937 τώρα είμαστε κάπως περισσότεροι.

Όσο για τη γέριχη Εύρωπη μας, σάς πληροφορώ πως ο πληθυσμός της φθάνει στα 397 εκατομμύρια που είναι μοιρασμένα στις διάφορες χώρες με την εξής αναλογία : 79 εκατομμύρια στη Γερμανία, 47 στην 'Αγγλία, 43 στην 'Ιταλία, 42 στη Γαλλία και από λιγώτερα στα άλλα κράτη.

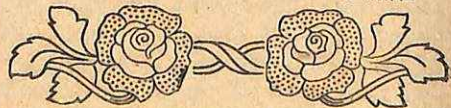
Η Ρωσία που βρίσκεται και στην

'Ασία και στην Εύρωπη έχει 178 εκατομμύρια κατοίκους.

Νά ιδούμε πόσοι θ' απομείνουμε όταν τελειώσει ο πόλεμος :

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

'Ελευθερία γλυκερά θεότης,
Στο διάβα σου σκορπάς το φως,
Σ' ευνοιμονεί η ανθρωπότης
Κι' είσαι των σκλάβων ο σκοπός.

Τρανή θεά ! Στο πέραςμα σου
Γαλήνη άπλώνεις στις ψυχές,
Και μπροστά στο θείο όραμα σου
Τυράννων σβήνουν οι μορφές.

Σε ύμνησαν χιλιάδες καριοφίλια
Των μπουρλοτιέρηδων σε φώτισ' ο
[δανυλός,
Τραγούδια σουψάλλαν τα κλεφτοπούλια
Κι' ύμνους σου ψιθύριζε ο άφρός.

Και όμως, ύστερα από αιώνων
Σκληρή και άχαρη σκλαβιά
'Αθάνατο στο πέραςμα των χρόνων
Θά μείνη τ' όνομά σου, Λευτεριά.

Ελπιδοφόρος [Γ]

ΘΥΜΗΣΕΣ

Πόσες χαρές και πόσες νοσταλγίες
δεν φέρουν πάντα στο νου οι άναμνήσεις... πόσες και πόσες φορές μία γλυκερά θύμησι των περασμένων δεν χύνει βάλαμο παρηγοριάς και δεν γεννά πάλι την έλπίδα στις πονεμένες ψυχές.

Μήπως βρίσκεται στις όρες της μοναξιάς καλύτερος σύντροφος απ' τις θύμησης ; Μήπως υπάρχει ομορφότερο πράγμα στο είναι μας απ' εκείνη τη γλυκερά μελαγχολία που νοιώθουμε να μάς πλημμυρίζει σαν μάς ξανάρχονται μπροστά στα μάτια, ξεφεύγοντας για μία στιγμή απ' τα καλάρια της λήθης, γεγονότα περασμένων καιρών ;

Μήπως δεν είναι οι θύμησης που γεννούν μέσα μας τόσα και τόσα συναισθήματα, τόσες και τόσες συγκινήσεις ; Δεν είναι αυτές, που κάνουν την ψυχή μας σαν βρίσκεται τριγυρισμένη απ' την μονοτονία και την μοναξιά, να μη ξέρει τί θέλει, να γυρεύη μόνο ξεσπασμα, να γυρεύη κάπου να έκδηλώση τον έσωτερικό της κόσμο ;

Και τότε, εγώ νοιώθω τον πόθο της δημιουργίας να ξεπηδά απ' τα κατάβαρα της ψυχής μου για να κατακτήση τους κόσμους των όνειρων μου, τους κόσμους αυτούς που άχλινωτα συλλαμβάνει η φαντασία μας.

Γυρεύω ακόμα ν' αποτυπώσω πάνω σ' αυτό τ' άψυχο χαρτί κάθε τι που αισθάνομαι πως βγαίνει αδόκητα απ' τα βάθη της καρδιάς, θέλω να περιγρά-

ψω τη νοσταλγία που νοιώθω να με πλημμυρίζει σαν μουρχονται μπροστά στα μάτια κάποια μακρινά αλλά τόσο όμορφα άκρογιάλια που χρύσζαν στο φως του ήλιου, κάτι βουνά γεμάτα καταπράσινα πεύκα, άνάμεσα στα όποια πέρασα τόσο ήσυχη ζωή.

Γυρεύω να περιγράψω κάθε μικρό αντικείμενο που μουρχεται στο νου, όπως ένα βιβλίο, ένα παλιό ρολόι, ένα άλμπουμι με φωτογραφίες και τόσα άλλα μικροπράγματα με τα όποια όμως είχα συνδέσει κάτι από τον έαυτό μου, που τ' αγαπούσα γιατί μου φαινόταν πως άπετέλεσαν πιά για μένα κι' ένα κομμάτι της ζωής μου. Ένα κομμάτι του ίδιου του έαυτού μου και της ψυχής μου.

Αυτά μουρχονται στο νου και σέπτομαι, πως αν θά μπορούσα να τ' αποτυπώσω όλα πάνω σ' αυτό το χαρτί θά κάνω την ψυχή μου να εύρη το ξεσπασμα, να εύρη εκείνο που ποθεί, που ζητά...

Είναι λοιπόν οι θύμησης που μάς ώθούν να έξωτερικεύομε ότι αισθανόμαστε μέσα μας είναι η αιλία που κάνει εκείνη την τόσο γλυκερά μελαγχολία να πλημμυρίζει το είναι μας χωρίς να υπάρχει ένα πραγματικό γιατί, είναι άκόμα αυτές που γεννούν μέσα μας τόσα συναισθήματα κι' είναι και τ' άπάνεμο λιμάνι που καταφεύγομε σαν είμαστε κυριευμένοι απ' την πλήξη. Αλλά είναι άραγε όλ' αυτά ένα άπάνεμο και μυστικό λιμάνι ;

Θύμησης, γλυκερές θύμησης, δεν παύετε ποτέ για μένα να είστε ο καλύτερός μου σύντροφος.

Ταυρομάχος [Β]

ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ

Το χαϊρέτισμα της ήμέρας

Στίχοι του Πλοιάρχου Νέμου

ΣΤΟ ΠΑΛΙΟ ΑΡΧΟΝΤΙΚΟ

Δειλινό είναι πάντα σαν στρίβω το στενό σοκάκι και βρίσκομαι στο κατώφλι του άρχοντικού της παλιάς 'Αθήνας. Στο δρόμο ή ίδια πάντα κίνηση. Ο παλαιοματης σκυμμένος πάνω στα παπούτσια του, ένα κάρο παρατημένο στη μέση του δρόμου, δύο-τρία παιδόπουλα που παίζουν άμάδες μισογελώντας και μισοκλαίγοντας.

Τό ξέρω πως πάντα τα ίδια θ' αντιχρύσω, κι' όμως σαν φτάνη κείνη ή ώρα νοιώθω ένα τελλό χτυποκάρδι χαράς μέσα μου. Διαβαίνω το κατώφλι. Τό κομμένο από τον κεραυνό κυπαρίσσι, κι' ή μουριά ή γερασμένη κι' ή φοινικιά ή άκαρη πιά, όλα μέσα στο καγκελόφρακτο κήπο, που ήταν κάποτε λουλουδισμένος στέκονται στην ίδια τους θέση. Τό ξέρω πως τουτό τό τρανό σπίτι τό τρίπατο με τό μπαλκόνι τό άπέραντο με τα ψηλά παράθυρα και τό άγαλμα στο θολωτό κεί πάνω ψηλά, οικόσημο θαρρείς κι' άπομεινάρι φανταχτερό της παλιάς δόξας, είναι της θειάς της γερόντισσας της πλακιώτισσας τό άρχοντικό.

Τριζοβολούν τα σκαλοπάτια σαν άνεβαίνω, κι' οι πρασινάδες μέσα στις γλάστρες παραταγμένες στην είσοδο, κουνούνε τα φύλλα τους χαρούμενα και θλιμμένα μαζί.

'Ανοίγει ή πόρτα μ' ένα σπρώξιμο μονάχα. Η ίδια μυρουδιά του παλιού και του περασμένου, του λησμονημένου απ' τους άλλους ανθρώπους, ή μυρουδιά του μεγαλείου της άκμης, μα και της παρακμής μαζί, με υποδέχονται.

Σκοτάδι, τα παράθυρα κλειστά. Μόνο στο βάθος του μπαλκονιού ή πόρτα άνοιγμένη απ' όπου μπαίνει τό στερόν φως της ήμέρας στη σάλα την άπέραντη. Η σάλα. Τα μάτια μου θά προσπεράσουν τό τεράστιο χρυσωμένο κάδρο τό σκαλιστό, θά διαβούνε μπροστά από τις φωτογραφίες τις κρεμασμένες στους τοίχους που δείχνουνε γιαγιάδες και παπούδες, της μακρινής εποχής πρόσωπα. Μπροστά στα έπιπλα τό παλιά, μπροστά στις κόκκινες βαρειές κουρτίνες μισοστριμμένες απ' τον καιρό, μπρος στο ρολόι σταματημένο μέσα στη γυάλα και τα ξεραμένα, πούδς έξρει από πότε-λουλούδια, θά σταπατήσουν για λίγο.

Τά χρυσωμένα μαξιλάρια στο καναπέ και τα φιλντισένια τραπεζάκια θά με προσμένουν στην ίδια θέση. Και θά προχωρήσω.

Στό βάθος της σάλας στο παραθύρι κοντά, στην κουνιστή

πολυθρόνα ή θειά ή γερόντισσα θάναυ καθισμένη. Θά της φιλήσω τὸ χέρι καὶ θά καθήσω ἀντίκρου της.

Καὶ τότε ἐκείνη, ή θειά πού πολ- λῶν χρόνων τίς πόρτες πέρασε κ' ὅμως παιδαγωγική ἔχει ἀκόμα τή καρδιά καὶ γελαστό καὶ καινούργια θ' ἀρχισή, τὸ ἔρω, ζωντανά σάν νάταν χιές νά μου μιλή γιὰ τοὺς πεθαμένους μας βασι- λιάδες καὶ τίς βασιλίσσες, γιὰ τοὺς χο- ροὺς καὶ τὴν εὐτυχισμένη ζωὴ τῆς πα- λιάς Ἀθήνας, καὶ τὰ μάτια της δὲ θάναυ δάκρυα γεμάτα μόνο χαρὰ θ' ἀντιφεγ- γίζουν, κ' ἡ φωνή της θάναυ γλυκεῖα κ' ἀπαλή. Καὶ θὲ νά συλλογισθῶ τότε: «Τί διαφορά πούναυ ή θειά μου ἀπ' τίς ἄλλες τίς θειάδες. Τ' ἀρχοντικό πέθα- νε, ὅμως ή καρδιά της ζῇ καὶ χτυπάει δυνατά σάν πρῶτα.

Κι' ἔπειτα θ' ἀκουστοῦνε τοῦ ἐσπερι- νοῦ οἱ χαμπάνες καὶ γῶ θά σηκωθῶ σι- γὰ καὶ θά φύγω. Θά τρίζουν πάλι τὰ σκαλιά καὶ θάβγω στο δρόμο. Ἐτσι πάν- τα, Τὸ ἴδιο κάθε φορά.

Ρήγισσα Ἀνδροῦσα [Α]

ΕΙΚΟΝΕΣ

Πέφτει ή βροχή ἀδιάκοπη. Τὰ δέντρα, τὰ ἄνθη, τὰ σπῖτια, οἱ δρόμοι, ὅλοι δι- ψοῦσαν γιὰ τὸ νερό. Ἐίχε νά βρέξῃ τέσ- σερις μῆνες, καὶ τώρα βρέχει σάν εὐχὴ Θεοῦ μὰ καὶ σάν κατάρα.

Βραδυάει. Ἡ νύχτα καὶ τὰ σύννεφα σὲ κάνουν νά μὴ βλέπης πὺδ πέρα. Ἐί- σαι σὲ πόλη. Σὲ πόλη πού ἔχει ἡλεκ- τρικά καὶ βλέπει χάρις στο δυνατὸ φῶς τῶν ἡλεκτρικῶν.

Ἐβούλωσε ὁ ὑπόνομος καὶ τὰ νερά χύνονται σὰ χείμαρος στο δρόμο. Κυλοῦν καὶ παρασύρουν οἱ ἔβρουν στο διάβα τους ἀδύνατοι. Οἱ διαβάτες ἔχουν ἀπο- κλεισθῇ σὰ πεζοδρόμια.

Δύο χαμῖνα πέρασαν μιά γυναῖκα στο ἀπέναντι πεζοδρόμιο ἐπάνω σὲ μιά κα- ρέκλα. Ἡ γυναῖκα αὐτὴ εἶχε ἀνοιχτὴ τὴν ὀμπρῆλα, μὰ τὴν ἔκλεισε γιὰ τὴν φο- βότανε. Τὸ νερό ἔπεφτε σὰ καταράχτης ἐπάνω της. Κι' ἐκείνη φοβισμένη, πα- νιασμένη κρατιόταν στὴν καρέκλα. Τὴν πέρασαν στ' ἄλλο πεζοδρόμιο μὰ ἔγινε χάλας. «Ὅσο γιὰ τὰ χαμῖνα πῆραν ἕνα νόμισμα. Κι' ἐξακολούθησαν αὐτὴ τὴ δουλειὰ ὡς ὅτου ἦρθαν ἐγγάτες τοῦ δή- μου κ' ἀνοῖξαν τὸν δρόμο κ' ἔδωσαν τὴν κίνηση στοὺς διαβάτες.

Ἐνα φτωχόπαιδο γύριζε ἀπὸ σπῖτι σὲ σπῖτι καὶ γύρευε «λίγο ψωμάκι» γιὰ- τί, ἔλεγε, «τὸ καὶμένο εἶναι ὀρφανό». Εἶχε βροχεῖ ὅλο Ἐνα κουρέλι πού εἶχε τὸν φτωχό, (σακάκι, τὸ ἔλεγε) καὶ πού δὲν μπόρεσε νά κρύψῃ τὴ γδύνην του, εἶχε κολλήσει ἀπ' τὸ νερό στὴν πλάτη του. Ὁ ἀέρας ἤθελε νά τὸ πιάσῃ γιὰ νά ἰδῇ μὲ χαιρετικά τὴ γδύνην του, μὰ τὸ νερό πὺδ σπλαχνικὸ τοῦ τὸ κολλήσῃ στο σῶμα του. Τὸ ὀρφανὸ ἔμενε ἀδιάφορο σ' αὐτὴ τὴν πάλη.

Ἐνύχωνε καὶ ή βροχή ἐξακολουθοῦ- σε νά πέφτει ὀρμητικῇ. Τ' αὐτοκίνητα ἔτρεχαν γιὰ νά ποσοφάσουν τὴν πολλὴ δουλειὰ πού εἶχαν.

Ὅλοι ἔτρεχαν νά γλυτώσουν ἀπὸ τὸ νερό μέσα σὰ σπῖτια τους.

Ναυτάκι [Β]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μαμμά πάει νά φέρῃ σιὰ παιδιὰ γλυκὸ καὶ ή Μαρούλα τὴν ἀκολουθεῖ. Ἡ μαμμά: «Ὅποιοι μὲ πάρει ἀπὸ πῶ- σὸ δὲν θά φάῃ γλυκὸ.

Ἡ Μαρούλα, προσπερνώντας τὴ μὰ- μμά: Νά, μαμμά μου, ἐγὼ πηγαῖνω μπροστά. Ἀθήνα 1821-1912

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑ- ΓΩΝΙΣΜΟΥ ΚΡΥΠΤΟ- ΓΡΑΦΙΑΣ

(Βλ. Διάπλασιν τοῦ 1939, φύλλ. 35)

ΤΟ ΚΕΙΜΕΝΟ ΤΟΥ «ΚΡΥΠΤΟΓΡΑΦΙΚΟΥ

(Τὸ ἐπιγράμμα «Γαλήνη» τοῦ Δ. Σολωμοῦ)

Δὲν ἀκούεται οὐτ' ἕνα κῆμα εἰς τὴν ἔρη ἀκρογιαλιά
λὲς κ' ἡ θάλασσα κοιμάται
μέσ' στὴς γῆς τὴν ἀγκυλιά.

ΤΟ ΑΛΦΑΒΗΤΟ ΤΟΥ ΚΡΥΠΤΟΓΡΑΦΙΚΟΥ

A = 0	A = +
B = 9	M = -
Γ = 8	N = X
Δ = 7	Ξ = :
E = 6	O = =
Z = 5	P =
H = 4	R =)
Θ = 3	Σ = (
I = 2	T = »
K = 1	Υ = <

Ὁ Διαγωνισμὸς Κρυπτογραφικὸν ἐ- θεωρεῖτο ἀπὸ τοὺς δυσκολώτερους καὶ πάντοτε ἦσαν μετρημένα τὰ παιδιὰ πού ἐλάβαιναν μέρος σ' αὐτόν, γιὰ τοῦτο καὶ τὰ τελευταῖα χρόνια δὲν ἱσοκρυσ- σόταν τόσο συχνά Μ' ὅλα ταῦτα αὐτὸς ὁ τελευταῖος Διαγωνισμὸς εἶχε μεγάλη ἐπιτυχία, γιὰ καὶ πολλὰ παιδιὰ ἐλα- βαν μέρος καὶ ὅλα τὸν βῆκαν εὐκο- λώτατο καὶ διασκεδαστικόν.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι πῶς τοὺς βοήθησε πολὺ καὶ ή ἐπεξηγηματικὴ ἰθνητικὴ Ἐπιστολὴ τοῦ κ. Φαῖδωνος πού δημο- σιεύθηκε στο ἐπόμενο φυλλάδιον, καθὼς καὶ οἱ κρίσεις ἄλλων παλαιότερων Δια- γωνιστῶν πού τοὺς εἰδείξαν τὸν τρόπο γιὰ ν' ἀνακαλύψουν τὸ κλειδί.

Οἱ τρόποι εἶναι πολλοὶ καὶ διάφοροι ἀλλ' ἀπ' αὐτοὺς δύο εἶναι οἱ κλασσικοὶ. Ὁ πρῶτος στηρίζεται ἐπ' αὐτὸν τὴν συχνό- τητα τῆς ἐπιναληφῆ-ως τῶν διαφόρων σημείων καὶ στὴ συγκρίσιν τους μὲ τὰ γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου πού χρησι- μοποιοῦνται συχνότερα στὴ γλῶσσα (βλ. καὶ «Χρησογράφη» τοῦ Πόδε) ὁ δευτέρος εἶναι ν' ἀνακαλυφθῇ ποιά βάζη, ποιο σύστημα χρησιμοποιοῦθηκε γιὰ τὸν κατακόρυφο τοῦ κρυπτογραφι- κοῦ ἀλφ. βήτου.

Τὰ πρῶτα τέσσαρα παιδιὰ ἀκολούθησαν τὴν πρῶτη μέθοδο καὶ εἶναι ή θει- κώτερη—γιὰ καὶ μὲ φῶς τὸ ἀλφά- βητο γενεῖται καὶ χωρὶς κανένα ὀρι- σμένο σύστημα—καὶ ή πὺδ συνειδημένη, ἀρκετὰ ὅμως ἀκολούθησαν καὶ τὸ δευτερο μ' ἐπιτυχίαν.

Στοὺς ὅρους τοῦ Διαγωνισμοῦ εἶχα βάλει ὡς ἀπαραίτητο καὶ μιά μικρὴ ἐκ-

θεση γιὰ τὸν τρόπο πού ἔγινε ή λύση τοῦ κρυπτογραφικοῦ. Ἐλάχιστοι εἶναι ἐκεῖνοι πού παρέλειψαν νά τὴν κάνουν—μόνον ὅσοι παίρνουν Γ' Ἐπαινο—οἱ ἄλλοι διατύπωναν λεπτομερεστάτα τὴν πορεία καὶ τὴ μέθοδο πού ἀκολούθη- σαν. Τὴ μεγαλύτερη σαφήνεια καὶ ἀ- κριβολογία βρισκῶ στὴν ἐκθεση τοῦ Σίφουνα πού ἀκολούθησε τὴν πρώτη μέθοδο καὶ κατόπι καὶ τὴ δεύτερη. Τὸ Ἀγύριστο Κεφάλι πού βραβεύεται στὴ Μικρὴ Τάξη, ἀκολούθησε τὴν δεύτερη μέθοδο, ἀλλὰ διατυπώνει τίς σκεψεις του μὲ συντομία καὶ ἐξυπνάδα μεγάλῃ.

Ἀπὸ τὸ ἀλφάβητο πού ἦταν καταρ- τισμένο, καθὼς βλέπετε, μὲ ἀριθμοὺς καὶ σημεία πού χρησιμοποιοῦνται στὰ μαθηματικά, —ἐκτός ἀπὸ τὰ δύο εἰσαγωγικά— ἔλειπε τὸ π πού ἀν- τιστοιχοῦνταν μὲ τὸ σημεῖο ||. Κανένας ἐκτός ἀπὸ τὴν Ἀττὴ Ἰράμ δὲν τὸ βόηκε. Ἄλλοι τὸ δηλώσαν μὲ ἐρωτηματικόν. ἄλλοι μὲ τὴν τετριμμένη κ' ὀρία, ἄλλοι μὲ /, ἄλλοι μὲ > καὶ καθεξῆς.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΜΕΓΑΛΗ ΤΑΞΙΣ (ἀπὸ 15 ἐτῶν καὶ ἄνω, κα- θὼς καὶ ὅσοι δὲν ἐσημειώσαν ἡλικίαν)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Σίφουνας [20 Ε]

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἀλέξης [18 Ε], Οδὼβερλεῦ [18 Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Στέφανος Ἀμάραντος [16 Ε], Ἀρμα τῆς Νίκης [16 Ε], Σκιά [16 Ε].

Ι' Ἐπαινος, ἀπὸ [14 Ε] εἰς ἑκάστον: Γκάλικ, Πρόμαχος τῆς Ἐλευθερίας, Ἡλιοπερίχνη, Πλοῖαρχος Νέμος, Νί- κη, Φήμιος, Γελαστός Ἀντιπλοῖαρχος, Ἀδολάφ, Σεβὰχ Οὐλασινός, Σαρπη- δών, Ροζελάντια, Περόρτο, Λυγερὴ, Κλέφτης τοῦ 21, Αἰώνιος Θρύλος.

Β' Ἐπαινος, ἀπὸ [12 Ε] εἰς ἑκάστον: Ρεμῆς, Δοξαμένος Ἀκρωτήρι, Λευκὴ Καμέλια, Παιχνιδιάρη, Ἀπλὴ Ζωή, Κίτρινη Ἀράχνη, Νυχτοεργαῖον.

Γ' Ἐπαινος, ἀπὸ [10 Ε] εἰς ἑκάστον: Μαχαρινὴ, Σουσουρ, ὁδ. Μιχαὴλ Στρογ- κόφ, Λουλουδὶ τῶν Ἀλκυον, Λυγα- ριά, Ραφαήλ, Μέλλων Ἰκαρος.

ΜΙΚΡΗ ΤΑΞΙΣ (14 ἐτῶν καὶ κάτω)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἀγύριστο Κεφάλι [20 Ε]

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἐθνηκὸν Ἰδεῶδες [18 Ε], Μόνα Δ. ζα [18 Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Τασχαλίτσα [16 Ε], Μικρούλα Νόριε [16 Ε], Μά- ρτεν Νεάλ [16 Ε].

Α' Ἐπαινος, ἀπὸ [14 Ε] εἰς ἑκάστον: Μύρτα Φλόρη, Πέρες Ἀήτης, Ἀττὴ Ἰράμ, Ἀσπρο Κουνελάκι, Σκυριανό- πούλο, Ρεζεντά, Ἀνθος Αὐγῆς, Τσά- ρος, Ἀργιανὴ, Ἀλιεύς τοῦ Αἰγαίου, Στραβόξυλο, Γλυκεῖα Ἀνάνησις.

Β' Ἐπαινος, ἀπὸ [12 Ε] εἰς ἑκάστον: Κώστας Καλαφάτης, Α' Ἐξανδρινός, Ὀκύπους Ἀχιλλεύς, Ἐγὼ, Αἰγαστελὰ γίτης, Ἰβανόνος, Σπίθα, Τζόνεϋ. Θεὸ δωρὸς Κολοκοτρώνης, Ὀνειροπόλος τοῦ Ταυγέτου, Ἀνυποτάκτο Ναυταῖκι.

Γ' Ἐπαινος, ἀπὸ [10 Ε] εἰς ἑκάστον: Αἰγλή, Ἰππότης τοῦ Ἰονίου, Κότσυφας, Ἀπόστολος Θεοδώρου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

291ος ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Λύσεις τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων αἱ ὁποῖαι θά δημοσιευθοῦν εἰς τὰ φυλ- λάδια «Διαπλάσεως» ἀπὸ τοῦ σημερι- νοῦ μέχρι τέλους Ἰουλίου 1940.

Γίνονται τρεῖς Διαγωνισμοὶ Λύσεων τὸ ἔτος, ἕνας κάθε τετραμηνία. Ὡστε ὁ 291ος πού προκηρύσσεται σήμερα εἶ- ναι τῆς Β' Τετραμηνίας τοῦ 1940, ἦτοι Ἀπριλίου, Μαΐου, Ἰουνίου καὶ Ἰου- λίου.

Οἱ διαγωνιζόμενοι διαιροῦνται εἰς δύο τάξεις, τὴν Μεγάλῃ, ἀπὸ 15 ἐτῶν καὶ ἄνω καὶ τὴν Μικρῇ, ἀπὸ 14 ἐτῶν καὶ κάτω.

Οἱ ἄλλοι ὅσοι μένουν οἱ ἴδιοι ὅπως τοὺς ἔχει ὁ Ὁδηγός. Ὁ κυριώτερος εἶ- ναι ὅτι οἱ λύσεις πρέπει νά γράφονται στο ἰδιαιτέρο χαρτὶ τῶν Λύσεων ἢ λυ- σάχατο πού πωλεῖται στο γραφεῖο μου. Ὅποιος θέλει λοιπὸν νά διαγωνισθῇ, πρέπει πρῶτα νάγοράσῃ δύο δεσμίδες τέτοιου χαρτί. (Ἡ δεσμὶς ἔχει ἀπὸ 18 φύλλα καὶ τιμᾶται δρ. 4 καὶ ταχυ- δρομικῶς γιὰ τὸ Ἐσωτερικὸ δρ. 4,50 καὶ δρ. 6 γιὰ τὸ Ἐξωτερικόν. Τὰ φύλλα πού θά περισσεύουν τὰ κρα- τεῖ ὁ λύτης γι' ἄλλο διαγωνισμὸν). Ἡ προθεσμία πού πρέπει νά στέλλονται οἱ λύσεις εἶναι γραμμένη στὴν Ἀσκή- σεις κάθε φυλλαδίου. Τοῦ σημερινοῦ π. χ. οἱ λύσεις εἶναι δεκτικὲς ὡς τίς 6 Ἰουνίου. Ἐχουν λοιπὸν καιρὸ ὅσοι θέλουν, νά προμηθευθοῦν καὶ Ὁδηγὸ καὶ Λυσάχατο γιὰ νὰρλίσουν νά στέλ- λουν.

Βραβεῖα θάπονενμθοῦν, χωριστὰ σὲ κάθε Τάξη, τὰ ὀρισμένα (βλ. Ὁδηγός). Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΗΘΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀθήναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 2 Ἀπριλίου 1940

ΠΑΡΕΛΕΙΨΑ νά πῶ στο προηγούμενο πῶς τὸ σημερινὸ φυλλάδιον, σάν πρῶτο τοῦ Ἀπριλίου, θά ἦταν δωδεκασέλιδο, καὶ μερικοὶ φοβήθηκαν: νά δωδεκασέλιδα κα- ταργηθῶνται; Ὅχι, παιδιὰ μου! τὰ μνηστὰ δωδεκασέλιδα, καθὼς βλέπετε, ἐξακολου-θοῦν. Καὶ θά ἐξακολουθήσουν ὅσο μάγα- πὰς καὶ ἐσποκαθώμετε—δηλαδή ἐπ' ἀπαι- ρον. Καὶ λίγο ἀκόμη νά μεγαλώσῃ, ὅχι ή ἀγάπη σας, ἀλλὰ ή δραστηριότης σας—ἀν καὶ ὁ Βίκτωρ Οὕγγω εἶπε πῶς «ή ἀγάπη εἶναι δράση»,—«aimer c'est agir»—τὰ δωδεκασέλιδα θά γίνουν καὶ τακτικά, ἐ- θερμαδιατά.

Ἡ παλιὰ Διαπλάσσοῦλα Μαρία Α. Κρυ- στάλλη πού, ἔν θυμᾶστε, ἕνας πατριωτι- κὸς της ἔγνος βραβεύθηκε σὲ κρατικὸ δια- γωνισμὸ, ἐβγαλε τώρα ἕνα κομψὸ βιβλια- ράκι μὲ τίτλο «Μεγεξέδες στὸν Ἀττικὸ Πρίγκηπα». Εἶναι ὀρθὰ ποιήματα πού ἀπευθύνονται στὸν ἀείμνηστο πρίγκηπα Νικόλαο μὲ τὴ λεπτὴ καλλιτεχνικὴ ψυχὴ, τὸν συγγραφέα καὶ ζωγράφο. Εἶναι καλὴ ποιήτρια ή Μαρία Α. Κρυστάλλη, ὅπως βλέπετε ἀπὸ τὸ ποίημα πού τῆς δημοσιεύω σήμερα, καὶ θά ἰδῆτε κ' ἀπὸ ἄλλα πού θά τῆς δημοσιεύσω. Τὸ βιβλιαράκι της που- λιέται στὰ βιβλιοπωλεῖα δρ. 25. Ἀλλὰ στὰ Διαπλάσσοῦλα τὸ δίνει μόνο δρ. 20 καὶ χωρὶς ταχυδρομικά. Ὅποιος θέλει λοιπὸν, ἄς τῆς σταλῇ μ' ἐπιταγὴ αὐτὸ τὸ ποσόν—δ. Μαρίαν Α. Κρυστάλλη, λεω-

φόρος Χαρίλαου Τρικούπη, 38-Α, Πει- ραιᾶ—καὶ θά λάβῃ ἀμέσως τὸ βιβλιαράκι.

Ὁ Ἐλπιδοφόρος, ὁ Ἀκρίτας πού μὲ τόση χαρὰ μὲ παίρνει στὰ σόνορα πού φυλάει καὶ μὲ διαβάζει μὲ τοὺς συντρόφους του—θὰ θυμᾶστε πού μοῦ τὸ ἐξήγαγε— μοῦ γράφει σήμερα καὶ τὸ ἔξης: «Ἡ Ἐλ- ληνικὴ Κονόττης Κυριὸν Καίτρου μᾶς ἐ- στειλε διάφορα θῶρα. Ἀνάμεσα σ' αὐτά ἦταν καὶ μιά θαυμασία ἐκδοσὴ τῆς «Πα- νελίας τῶν Παρισίων» δεμένη μὲ κόκκινο δέμα, πού εἶχε κ' αὐτὴ τὴ συγκινητικὴ ἀφιέρωσιν: «Ἀγνοῦνται Ἀκρίτα, μιά Ἐλ- ληνοπούλα τῆς Αἰγύπτου στέλνει σὲ σένα, τὸν ἀκοίμητο φρουρό, τὸ βιβλίο αὐτό, γιὰ νά περάσῃς λίγες εὐχάριστες ὥρες, καὶ γιὰ ἀποδείξῃς ὅτι οἱ Ἐλλήνιδες τῆς Αἰγύπτου δὲν σὲ ξεχνοῦν ποτέ». Αὐτὸ τὸ βιβλίο ζή- τησα ὡς μεριδιό μου ἀπὸ τὰ θῶρα καὶ τὸ πήρα, γιὰτί θά εἶναι ἕνα σπουδαῖο ἐνθύ- μιο τῆς στρατιωτικῆς μου ζωῆς ὑπὲρ ἀπὸ χροῖνα».

Ἐλαβα τὸ. Πάνταθλό σου, Σεμνὴ Δια- πλάσσοῦλα. Ναι, γράφεις ἀρὰ κ' οἱ τρεῖς σελίδες σου εἶναι σὰ δύο, ὥστε μὴν ἀνησυχῇς. Εἶδα πῶς ἔχεις συμμαθητρίες τὴν Σανθὴ Νεράϊδα καὶ τὴν Ἀλκιστι καὶ κάθεστε στο ἴδιο θρανίον. Ἀλλὰ γιὰτί νά μαλλώνῃς μὲ τὴν Ἀλκιστι; Δὲν εἶ- ναι σωστό. Κι' ἄλλες συμμαθητρίδες ἄν εἴσαστε, ἔπρεπε νὰξέτε ἀγάπη κ' ὁμόνοια, πόσο μάλλον πού εἴσαστε καὶ Διαπλάσο- πούλες.

Καὶ σὸ γραφεῖο μου, Βοναπάρτη, εὐ- χαριστήθηκαν πολὺ πού σ' ἐγνώρισαν. Μὴν παραπονεῖσαι, γιὰτί μοῦ εἶναι ἀδύνατο νά- παντῶ σ' ὅλα τὰ γράμματα τῶν παιδιῶν μου καὶ σ' ἔλες τίς ἐρωτήσεις πού μοῦ κά- νουν. Ὅλοι αὐτοί, πού νομίζεις πῶς τοὺς ἀπαντῶ σὲ ὅλα, τὸ ἴδιο παρᾶπονο ἔχουν. Εἶγες γιὰ τοὺς βαθμοὺς τοῦ πρῶτου Ἐξα- μῆνου, πολὺ καλοί, καὶ μάλιστα οἱ καλὸ- τεροὶ στὴν τάξη σου. Ἐστεῖλα 10 τετραδία.

Τὰ ἔλαβα δὲ, Φοῖβε, καὶ σοὺ ἀνάνω- σα τὸ ψευδώνυμο. Σ' εὐχαριστῶ κ' ὁ Ἀ- νανίας γιὰ τὰ... μεθεόρτια συγχαρητήρια. Τὰ δύο αὐτὰ φτωχὰ παιδιὰ, πού θέλουν μὰ δὲν μποροῦν νά γίνουν Διαπλάσσοῦλα, τὰ συσταίνω ἐδῶ κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σου κ' ἴσως βρεθοῦν εὐποροὶ νά τὰ ἐγγράψουν. Κι' ἂν γίνῃ αὐτό, θά σὲ εἰδοποιήσω, καὶ τότε μοῦ στέλνεις πάλι τὰ δνόματά τους καὶ τὴ διεύθυνσίν τους.

Χαῖρο, Τσιγγάνικο Βιολί, πού διάλεξε κ' ἐγὼ τὸ ψευδώνυμο πού προτιμοῦσες. Γιὰ τὸ κομμάτι σου δὲν ἔβρω τίποτα ἀκό- μη, περλίμενε... Ναι, γιὰ τίς ἀνθρωπίνες ἀμυgdalιές τώρα πᾶς θάταν παράκαιρο, μπορεῖς ὅμως νά φυλάξῃς τὴν ἐμπνευσή- σου γιὰ τὸ καλόν σου. Ἡ νά τὴ γράψῃς κί- ολα, γιὰ νά μὴν τὴν ξεχάσῃς. Τὰ Κύματα τοῦ Δουναδέως εἶναι ἕνα βάλς πολὺ ὀ- ραῖο, καὶ μένα μάρεψε, καὶ πόσο θάθελα νά τὸ ἀκούγα κ' ἀπὸ σένα πού τὸ παίζεις σὸ βιολί. Ἀλλά πού!

Ἀργιόπαιστα, δὲν εἶναι εὐκόλο νά σοῦ ἐξηγήσω πῶς λύνονται οἱ Γαῖφοι, γιὰτί θάπρεπε νά γράψω πολλὰ. Ὁ μόνος τρό- πος, γιὰ νά μάθῃς μόνη σου, εἶναι νά βλέ- πῃς τίς λύσεις πού δημοσιεύονται. Δὲν πειράζει πού δὲν ἔχεις ταλάντο γιὰ νά γρά- φῃς κομμάτια γιὰ τὴ Σελίδα, ἀφού ἔχεις «ἄλλα προτερήματα». Λυσάχατο ἔστειλα.

Θά διαβάσω, Μαῦρο Τριαντάφυλλο, τὸ διήγημά σου καὶ θά σοῦ πῶ. Εἶπα σὲν κ. Φαῖδωνα πῶς σοῦ ἐντυπώθηκε ή Ἀ- ποκριάτικη Ἐπιστολὴ τοῦ ὅπως καὶ τόσες ἄλλες. Μπορεῖς βέβαια νά στέλνῃς καὶ σὺ λύσεις, ἀδιάφορο ἂν θά στέλνῃς τίς ἰδιες κ' ἡ ἀδελφὴ σου.

Ἐγὼ, Κάτια, δὲν βρήκα καθόλου «πολ-

λά» αὐτὰ πού μοῦ ἔγραψες τρεῖς μικρὲς σελίδες εἶναι γράμμα συνηθισμένο. Σ' εὐ- χαριστῶ γιὰ τὴν προθυμίαν σου νά συμμε- τάσχω στὸν ὀρτασμό τῶν Ἐξηντάχρονων. Ἐποθέτω πῶς ή Ἐπιτροπὴ θά καλῶσῃ ἐν καιρῷ ὅσα Διαπλάσσοῦλα θέλουν, καὶ τό- τε θά ἰδῇς τὴν πρόσκλησιν καὶ θά παρου- σιασθῇς. Ἐποθέτω ἀκόμα πῶς, ἀφού ἀνή- κεις στὴ Χορωδία τοῦ Γυμνασίου, θά σὲ βάλδυν στὴ χορωδία πού θά φάλλῃ τὸν Ἰ- μνο μου καὶ ἄλλα.

Μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον διάβασα, Νυχτοεργα- γοῦδο, τὰ ὥρατα πού μοῦ γράφεις γιὰ τὴν ἐκτακτὴ αὐτὴ συναυλία γερμανικῆς μουσι- κῆς πού δόθηκε στὴν πόλη σας. Ὡ, ναι, τίποτα ἀνώτερο δὲν μπορεῖ κανεὶς νάπο- λαύσῃ ἀπὸ μιά ὑψηλὴ μουσικὴ—Μπετόβεν, Μότσαρτ, Χαῦδν—πού τὴν ἐκτελοῦν διαλε- χτοὶ καλλιτέχνες. Πραγματικῶς «μᾶς ἀ- παλλάττει ἀπὸ τίς μικρότητες καὶ τίς κακί- ες τοῦ κόσμου καὶ μᾶς ἀνεβάζει στίς σφαῖρας τοῦ ὁράτου καὶ τοῦ εὐγενικοῦ». Λυσάχατο ἔστειλα.

Ἐδῶ, ἐλλείψει χώρου, σταματῶ. Θά- παντήσω μεθ' ὅτε καὶ σὲ μερικά γράμμα- τα αὐτῆς τῆς ἐβδομάδος πού ἔμεναν.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δὲν ἐγκρίνεται, οὔτε ἀνα- νεώτατο, ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τὸ δικαιῶμα, δρ. 10.—Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεώμενα ἱσχυοῦν ἀς τὴν 30 Νοεμβρίου 1940. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α. ἀνήκουν σὲ ἀγῶρι, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ, σὲ κορίτσι.

Νέα Ψευδώνυμα: Γίνος Βούγας, ἀ. (ι). Κανάρης, ἀ. (ΙΙΝ). Μωραϊτοπούλα, κ. (ΔΑ). Ὀρντινάντσα, ἀ. (ΔΑ). Δουῆς ντὲ Βούκιγχαμ, ἀ. (ι);.

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: Κα- ρυάτις, κ.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ὡς σήμερα ἔλαβα καὶ τὰ ἔξης:

μά δλοι ἀφιερώνουν τῇ ζωῇ τους στήν ἀνατροφή καί στή μόρφωση τῶν παιδιῶν καί εἶναι σκληρό καί ἀδικο ἀντί εὐχαριστῶ νά βλέπουν σάτυρες εἰς βάρος τους ἤ ν' ἀκούν τέτοια κατηγορητήρια. — «Χειμῶνας» τῆς *Ἑγκλιαντίας*. Παράκαιρο. Κοινῇ περιγραφῇ. — «Τό παλιό σπίτι» τῆς *Φούλας*. Κάτι παρόμοιο καί πολύ πιό καλογραμμένο δημοσιεύσαμε πρό καιροῦ. — «Παιδάκια» τοῦ *Μαγεμμένο Δοξάρι*. Τό θέμα ἀνώτερο ἀπ' τίς δυνάμεις σου. Γραμμένο κάπως οπασμωδικά καί χωρίς ἀρχιτεκτονική, εἶται πού φθάνει κανεῖς στή μέση καί εἶναι ὅλως διόλου ἀπροστοίμαστος γιά τή μικρή δραματική σκηνή πού ἐρχεται ὕστερα. Γενικά ἡ σκηνή αὐτή μοῦ φαίνεται σάν ψεύτικη, σάν φτιαγμένη ἐξ ἐπιτηδῆς. — «Δελινό» τοῦ *Χλωμό Φεγγάρι*. Ἐξεζητημένες λέξεις καί φράσεις χωρίς καρμιά ἐνότητά μεταξὺ τους. Ἀποφεύγετε τέτοια κομμάτια δύσκολα καί γιά μεγάλους. «Νύχτα» τοῦ *Α. Ω. Ἰππερρωμαντικό*, δέν λέει τίποτε τὸ καινούργιο. — «Χιόνι» τοῦ *Φαλαγγιτάκι*. Ἀτεχνό, παράκαιρο. — Ἐχῶ στά χέρια μου τὰ κομμάτια πού ἔλαβα μετὰ τὴν 1 Μαρτίου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ἀσπάζεται τοὺς φίλους της : *Γίνον Βούγαν* (μετὰ χαρᾶς, σοῦ τὸ ἐνέκρινα· βέβαια ἔχεις κάθε δικαίωμα σάν ἀδελφός συνδρομητήρας)· *Δεοντιδέα* (χαίρω πολύ· αὐτό, καθὼς θὰ εἶδες, σοῦ ἐνέκρινα καί περιμένω καί μεγαλύτερο γράμμα σου)· *Ἀγγλὴν* (δὲν πειράζει· περιμένω νὰ μοῦ ξαναγράψῃς)· *Σιλφίδα* (κι' ἐγὼ χαίρω πολύ· αὐτὸ τὸ ψευδώνυμο ἐνέκρινα, καθὼς θὰ εἶδες, γιά σένα, καί τὸ ἄλλο γιά τὴν ἀδελφή σου)· 4 τετραδία καί λυσόχαρτο ἔστειλα· *Σκαθάρει* (λυσόχαρτο ἔστειλα· καλὴ ἐπιτυχία)· *Σιδηροῦν Δούκα* (τὰ ἔλαβα ὅλα· περιμένω)· *Δίστα* (οἱ λύσεις δεκτές· περιμένω καί τὸ διήγημα· μπορεῖ βέβαια νὰ εἶναι καί πατριωτικό, μὲ πλοκή, φτάνει νὰ μὴ υπερβαίῃ τὴ στήλῃ· ἡ Καλλιτεχνικὴ Συνεργασία σου, πολὺ ὥραία, θὰ δημοσιεύῃ γρήγορα)· *Φαλαγγιτάκι* (ἔλαβα τὸ Πένταθλό σου)· *Ἀλκυόνα* (κάλλιο ἀργά παρά ποτέ· χαίρω πολὺ γιά τὴ γνωριμία καί τώρα περιμένω καί κανένα κομμάτι σου γιά τὴ Σελίδα)· *Βοναπάρτην* (ἔλαβα καί δευτέρου γράμμα κι' ἐξέτέλεσα τίς παραγγελίες· χαίρω πού σκηώθηκες· καλὸ τὸ σκίτσο σου, ἀλλὰ Μίκυ-Μάους Διαπλάσσοῦλα τί νόημα ἔχει ;)· *Σκυριανόπουλο* (ἔλαβα τὸ γράμμα σου μὲ τίς 50 δρ. καί συμμορφώθηκα· ἡ προθεσμία τοῦ Πεντάθλου παρατάθηκε, καθὼς θὰ εἶδες, ἐξ τῆς 15 Ἀπριλίου· πολὺ δυσανάγνωστο τὸ γράμμα σου)· *Πλοίαρχον Νέμον* (καί σὺ γιά τὴν προθεσμία μὲ γράφεις σὸ... χιονισμένο σου γράμμα· τώρα θὰ εἶδες πὼς ἔγινε· εὐχαριστῶ καί γιά τίς εἰκόνας)· *Γέρον τοῦ Μωριά* (σύμφωνη ἀπὸ τὸ πρῶτα πρῶτα ὥς τὰ ἔκτακτα ἡ... ἔκτακτα· χαίρω πού ἔγινες καλά· *Μποῆμ* (χαίρω πολὺ· σ' εὐχαριστεῖ κι' ὁ κ. Ε. γράφει μου)· *Δίτσαν Δ. Γράτσου* (πρῶτα-πρῶτα πρέπει νὰ πάρῃς — 6 δρ. ἔχει· καί νὰ διαβάσῃς τὸν Ὁδηγό· ἐκεῖ θὰ τὰ εἶδῃς ὅλα· ὡστόσο χαίρω πολὺ καί περιμένω)· *Δουλοῦδι τῶν Ἀλσιων* (ἔλαβα τὸ Πένταθλό σου)· *Μικρὸν Καλλιτέχνην* (περικοτὰ σὸ μαμπά καί στή μαμπά)· *Νηρέα* (ναί! ἂ, τί δυσανάγνωστο τὸ γράμμα σου μὲ μολύδι!...)· *Ἀσύλληπτες Σκιδῆς* (τί ψηφιδέλια; Δημοφύφισμα Ψευδωνύμων δὲν γίνεται πιὰ, ἔχει καταργηθεῖ πρό καιροῦ)· *Ρήγισσαν Ἀνερούσαν, Νυχτολούλουδο, Καλλιάν-τζαρον, Ἀγριολούλουδο κτλ. κτλ.*
Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 30 Μαρτίου θάπαντήσω σὸ ἐρχόμενο.

ΟΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΑΡΧΗ τοῦ νέου 291ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Βλέπε προκήρυξιν εἰς τὴν σελ. 171. Αἱ λύσεις τῶν Ἀσκήσεων τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 6 Ἰουνίου.

224. Δεξιόγραφος

Μία πρόθεσις δὲν ξέρω πῶς
Μὲ λουλουδάκι ἐνώνεται,
Κι' ἓνας Τιτὰν ἀγριοπόδης
Μπροστὰ μου φανερώνεται.

Ναυτάκι

225. Μεταγραμματισμός

Τοὺς ξένους ὑποδέχονται
Σὲ μένα, μ' ἂν προσθέσης
Μόνο ἓνα γράμμα, πρόσθεξε,
Ἄν μ' ἀνεβῇς, μὴν πέσης.

Κεφαλλονίτικο Ἐλατο

226. Μεταγραμματισμός

Μὲ Κάππα τὰ παιδιά μου ἐτρώγα·
Μὲ Θῆτα σὸ παλάτι θὰ μὲ ἰδῇς·
Μὲ Χι, καί πού φεύγει γρήγορα
Μὰ κι' ἀτελεύτητο θὰ βῇς.

Μεθυσμένη Βαρκευόλα

227. Ἀναγραμματισμός

Δυνατὸ στάρπακτικά,
Ἄν ἀπειράκτο μάφησις·
Μ' ἂν ἀνάποδα μὲ... φᾶς,
Μὲ γριμάτσα θὰ μὲ φτύσις.

Μεθυσμένη Βαρκευόλα

228. Ἀσθῆρ

*	*	*
*	*	*
*	*	*
*	*	*
*	*	*
*	*	*
*	*	*

Ὅριζοντίως, χρῆμα· καθέτως, παλαιὰ πρωτεύουσα μεγάλου ἀσιατικοῦ κράτους· διαγωνίως, Λατίνος ἱστορικός καί Ἀμαζών.

Καπετάν Ἄγρας

229. Κρυπτογραφικόν

1 2 3 1 4 2 5 6 = Πτηνὸν τῆς αὐλῆς.
2 1 2 5 6 = Ἀρχαῖος βασιλεὺς.
3 1 5 6 = Ὀμηρικὸν ἐπίθετον.
4 1 2 5 6 = Ὅρος καί πόλις.
5 1 2 5 6 = Ποτόν.
6 1 2 4 = Περιφρημον ὁρος.

Κεφαλλονίτικο Ἐλατο

230. Ἀριθμητικὴ διὰ λέξεων

2 2 3 6 7 2 6 2 + — — × × :: = 0
Μεταξὺ τῶν ἀριθμῶν, τῶν ὁποίων ἡ τάξις δὲν θὰ μεταβληθῇ, νὰ παρεντεθῶσι τὰριθμητικὰ σημεῖα οὕτως, ὥστε τὸ ἐξαγόμενον τῶν σημειωθησομένων πράξεων νὰ εἶναι μηδέν.

Μαχαράνη

231. Διπλὴ Ἀκροστιχίς

Τὰ μὲν ἀρχικά τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν βασιλόπαιδα τῆς Τροίας, τὰ δὲ μεσοῖα γράμματα αἰγύπτιον θεόν :

1, Συνώνυμον τοῦ θάλασσα· 2, Ἄνθος τοῦ ἀγροῦ· 3, Βασιλεὺς τῆς Ρώμης· 4, Ἀπόστολος· 5, Ἀχρωτήριο τῆς Ἑλλάδος.

Μαχαράνη

232. Ἑλλιπασύμφωνον

ιο-αοηα-η-οα-οι

Μαχαράνη

233. Γεῖφος

α	α α α α	Ἰνώ
α α	α	Ἰνώ Ἰνώ
α α α	α	Ῥά
α α α α	α	Ἰνώ Ἰνώ
α	α α	Ἰνώ

Ναυτάκι

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 4

36. Νικηταρᾶς (νίκη, Τάρας). — 37. Μίλων-Μίλων. — 38. Σαουλ-αὐλός. — 39. Ὁ Σείριος, ἡ Συρία.

40. Σ 41. ΚΑΡΧΗ-ΩΝ (ἀηδών, ρακή, Χάρων, ΔΡΑΜΑ Δράκων, ὦρα, ΑΛΗΘΕΙΑ νάρκη). — 42. ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ — 43. ΡΝ ΜΣ = Ἐριν μίσει (Ρ-οὺς, Ν-όσος, Μ-άρτιος, Σ-κύρος). — 44. Γυναιξί κόμον ἢ σιγὴ φέρει. — 45. Ἡ πενία πᾶν, ἐπινοεῖ (ἡ ἐν ἰα, Πᾶν ἐπὶ νοεῖ).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Μ' — 211]

Μπούλυ, Ἄσπρο Κουνελάκι, θέλετε νὰ ἀλληλογραφήσουμε ; Δίσεις : [Μ' — 135]. Ἀγριόπαπια

[Μ' — 212]

Πίστις-Πατρίς, ἡ Σελήνη πέφτοντας σκότωσε τὸν τολμηρὸ ἀστρονόμο. — Εἶσαι ἡ Δωρὶς Χριστίδου. Σελήνη

[Μ' — 213]

Μπούλυ, εἶναι φυσικὸν νὰ ξέρῃς πῶς ὀνομάζονται αἱ αὐτοὶ εἰσοὶ κόρη τῆς νουῆς μου κ. Ἀντιγόνης Μεταξὺ Κροντηρᾶ. Κορφατοπούλα

[Μ' — 214]

Μάρκο-Μπότσαρη, ἔστειλα τετραδιάκι. Περιμένω δικό σου στήν [Μ — 196]. Βοναπάρτης

[Μ' — 215]

Γεῖσας, Διαπλάσσοῦλα. Ἀλληλογραφῶ, ἀνταλλάσσω τετραδιάκια μὲ δλους-ες. Ἰδιαίτερος μὲ Σκυριανόπουλο, Ἀτιέ-Ἰράμ. Σταίλτε πρῶτοι : Καν Πιπινέλη, Γκυλφόρ-δου 3, Ἀθήναι, διὰ : Τριφυλλί

[Μ' — 216]

Σοῦ εὐχόμεθα, ἀγαπητὴ μας Κορφατοπούλα, μὲ ὅλη μας τὴν καρδιά γιά τὰ γενέθλιά σου νὰ τὰ ἐκατοστήσῃς εὐχισμένη.

Θερμὴ Πατριτισσοῦ

Ξενιτεμένη Κερκυραία

[Μ' — 217]

Ζητῶ συγγνώμην ἀπ' ὅλα τὰ εὐγενικά διαπλάσσοῦλα πού μοῦ προσέφεραν τὴν ἀλληλογραφία τους· διὰ λόγους ἀνωτέρους δὲν μπορῶ νὰ συνεχίσω. Φίλις

[Μ' — 218]

Στοιχειωμένα : Γεφύρι = Παπαϊωάννου, Δάσος = Ἰατροῦ, Κάβος = Χανδάνου, Στοιχειῶ = Σπυροπούλου. — Ἀρχιζιζάνιον

[Μ' — 219]

Εθνικὸν Ἰδεῶδες, νὰ μὴ τρεῖξῃς τὰ ἰδῶντά σου ! ! ! θὰ τὰ σπάσῃς ! ! ! Αἰγαίονελαγίτης

[Μ' — 220]

Αγαπητὴ Νίκη, σύμφωνη... Ἡ κερ-τούλα ὠραιότατη. Τούλα Παπαχρονοπούλου (Μεγάλῃ Ἑλλάς)

[Μ' — 221]

Κορφατοπούλα (Μ — 188) ἀντί : τοῦ, θέλει : σοῦ. Εὐὸ κέρηξ τὸν Νικόλιτς ἱππότη ἡ αὐτοκυρήχθηκε ; Τὰ στοιχεῖα δὲν πᾶνται μὲ... ξύλινο ἄλογο. Ἀσύλληπτες Σκιδῆς

[Μ' — 222]

Σκυριανόπουλο, ἔλαβα εὐχαριστῶ. Στοιχειωμένος Κάβος